THE

The Government Victoria College Magazine

VOL. VII	FEBRUARY 1941	NO. 2

At the Cross Roads

By P. V. ALEXANDER

THE world is at war today ; and the present war seems to be so different from many other historic wars of the past. This is not a colour war between the white and the dark ; nor is it a religious crusade between the Cross and the Crescent. It is not a creed war between the Protestant and the Catholic ; nor is it a war between the Jew and the Gentile or between the believer and the infidel. It is not a war for maritime supremacy nor is it for trade and colonisation. It is said that the present war is not a war between peoples or empires or rival imperialisms ; nor is it a capitalist war. Yet this war is being fought with all the fervour and zeal which religion and patriotism combined can supply to a people.

Let us try to understand the real issues of this war. This war might be described as a conflict of concepts. It is a struggle between two ideals of life—the Nazi ideal of life and the civilized and cultured ideal of democracy. The Nazi ideal is based on their contention of the *natural* supremacy of the German race and the corollary that this race must dominate the world.

The Germans believe that they are the founders of culture; and they would like everybody to help them to conquer the world so that they might bear their culture to every corner of the world ! The story is told of Hitler, how he told a friend of his some two years ago that, if he could come across an Englishman of *his own calibre*, he would like to tell him, "Give me Europe, and I shall give you the rest of the world ", and how he was met with the retort from his friend that an Englishman was likely to say, " But I don't want the rest of the world in the very least ".

This story provides us with an illustration of what Germany's war aims were a couple of years ago. What is it that Hitler would like to get today? "Germany's war aims are indefinable since they are illimitable." Today his ambition must be not only to get 'Europe' but, 'the rest of the world' and 'England' as well. His real aim is world domination.

This aim is quite in consonance with the German ideal, their conception of one *supreme* and *superior* race and other races *naturally* and *eternally* inferior! Because they are a superior race they "cannot live on the same lines as others, say, the Poles or the Jews or the Czechs or the Americans or the Asiatics!"

In order to understand what a Nazi domination would mean to the world it is necessary to have a peep into Germany. The 'state' is deified and worshipped; and, for the moment, the state and Hitler are identical. It is not, "Render to Caesar the things that are Caesar's, and to God the things that are God's", but, 'Render to Caesar the things that are God's, for Caesar and God are one—the state!' This is what is preached and practised there today. The first duty and the only duty is towards the state, whether it be of man, woman or child. Man is made for the state, and not the state for man!

Hitler is thorough going in his methods to achieve this ideal. Let us start with the child in Germany. The first duty of the child, nay the only duty, is to the state. It is weaned from its mother and is brought up from the cradle to recognise only one loyalty and allegiance, namely, to the state. The child is made so soulless and mechanised at the end of its education that, when it grows up to take its place in the state, it automatically functions either as 'cannon fodder' or as a 'machine' to produce the 'cannon fodder' that has been used up. There is no "Home, Sweet Home" for children in Germany. Very often they will have to spy upon their parents in order to fulfil their obligations to the state.

There is no freedom of thought or of opinion in Germany. The German workers are slaves of a merciless machine. They are not allowed to organise into Trade Unions in order to protect their rights, for in Germany no one has any rights. No one dares protest. If he did, he would simply disappear. The spy is everywhere. The 'Gestapo' are abroad! All opposition is confined to concentration camps, where, "the whip, the rubber truncheon and the over-crowded cell are the only arguments used." The Fuhrer's decision is the decision for everybody and

everybody must decide, in cases where he has a choice, as Fuhrer would decide!

Eighty million Germans, then, are obsessed with this single idea of world domination. The whole state is one machine set to that one purpose. It is no wonder, then, that Nazi Germany is ruthless today. To the Nazi there is no justice as we know it; and the quality of mercy which enables men to "draw near the nature of the Gods" is entirely absent in that region where people seem to have got back to the beast and the brute! There is no liberty either, the cherished birth right of every human being. Truth is at a discount and lie is at a premium. It matters not, so long as a propaganda is successful!

Germany has not been slow in translating this conception of life into an active policy as regards the peoples and countries which have fallen under its heel.

Before we have a glimpse into that picture of the ruthless German attempt at the extermination of whole nations let us look at our own picture. What is our conception of life? It is something entirely different. "It is based on a fundamental belief in certain spiritual values, which are greater than 'power' and greater than the 'state'. It believes that justice and liberty are the foundations of true democracy, and that the essence of that freedom is respect for human personality". This is democracy, where the human personality counts most—respect for oneself and respect for others. 'That we live not alone, but together, is the foundation stone' of democracy.

Let us examine in greater detail what our heritage really is. We set great store by family life. To us 'children are an heritage of the Lord' to be nurtured and moulded after a divine pattern. Our women are as goddesses in the home radiating light, sweetness and warmth from their shrine in the heart of the family. Whether as mother, the type of simple, long-suffering, selfless love, or as wife, the type of calm silent love and loyalty, or as daughter, the type of lamb-like filial duty and piety, they are phantoms of delight and inspiration to us. This is the foundation of our civilisation.

What are our other cherished ideals? We believe in personal freedom and individual liberty. We believe that each person has a personality, a soul to be developed as he chooses. We have a mind of our own, a conscience of our own. We have freedom to believe and practise the religion we choose. Our affections are our own. We have freedom to live our own lives. We

believe in individual rights, and we concede the rights of others. We believe in mercy, in justice and in toleration. This is our ideal of life.

In this conflict, then, it is our ideal of life that is at stake, the ideal which has been built up through thousands of years of human thought and action—the ideal of truth, goodness and beauty, of liberty, equality and fraternity. This is our ancient Eastern civilisation : and it is also the basis of the newer Western civilisation of all democratic countries.

And as inheritors of a great and ancient civilisation we have a duty, a grave responsibility. That duty is to maintain this heritage untarnished, and also to pass it on to our children and children's children, if not with added lustre, at any rate, untainted and uncurtailed.

We must not feel, therefore, that this war has nothing to do with us. It has everything to do with us and we have everything to do with it. For if the Nazis won, what then ? All that we value in life would go. As thinking men let us realize what a Nazi victory would mean. The horrors of Nazi rule in Europe, the brutality and viciousness of it, are not unfamiliar to us. Groanings from Poland and Czechoslovakia reach our ears even here. Nazis' harrowing deeds curdle our blood ! Poles are being dispossessed of their business, lands and homes, and are sent adrift. Women are sent to Germany for forced labour, and girls to houses of ill-fame, and boys to concentration camps ! That is a sample of German rule, the object being the extermination of a whole nation ! In Czechoslovakia the policy is not different—it is to "smash the brains out of the Czechs" and to make them hewers of wood and drawers of water, and so to suppress their culture altogether !

Let there be no delusion about it. A different fate does not await any other vanquished nation at the hands of Hitler. "Can the Ethiopian change his skin, or the leopard his spots ?" The more ancient and the more venerable the civilization, the greater the reason, perhaps, for Hitler, to annihilate it. "For if they do these things in a green tree, what shall be done in the dry ?"

What, then, is to be the attitude of every right thinking man at this grave crisis in the world's history ? There are some who pursue the path of opposition. To say that one's ideals are at stake, and, in the same breath, to denounce those who are laying down their lives to preserve those ideals for us, or to cause the least embarrassment to them by attempting to frustrate the work

of their friends, does not seem understandable, at any rate, to a lay mind.

Another attitude is that of a mere passer by, a looker on, a disinterested spectator of this world conflagration, the attitude of being *not against* and therefore of being *for* the cause! This attitude is one of self-deception, to feel that one is on the side of truth and righteousness because one is not actively against it! "Lay not that flattering unction to your soul." The forces of good remind us, "He that is not with me is against me; and he that gathereth not with me scattereth."

The only rational attitude, then, is that of active helpers in this gigantic task of saving the world from relapsing into darkness and barbarism from which it had been reclaimed by the mighty men of old,

"Souls tempered with fire
Fervent, heroic, and good,
Helpers and friends of mankind,
Servants of God! or sons."

When ideals, long cherished and true, are threatened there is only one thing to do. That is why the Poles and the Czechs are fighting today—a remnant though they be! That is why England is fighting today—and that is why the great democracies of the world are up and alert! They are fighting for a conception of life which alone can bring the world peace and security. This present war is 'a mortal arbitrement' with the powers of Darkness.

We know that this ideal will prevail, for it is eternal. It might take long for the ideal to come through the ordeal triumphant; for "our wrestling is not against flesh and blood, but against the principalities, against the powers, against the world-rulers of this darkness, against the spiritual hosts of wickedness." Say not, therefore, that "the struggle naught availeth," that, "the enemy faints not, nor faileth." Darkness will vanish: and silent, flooding in, light will reappear.

It is to this noble task that the world of beauty, goodness and truth summons us at this hour of anguish and travail. All honour to those who respond to the clarion call and help humanity in its onward march,

"On to the bound of the waste,
On, to the city of God".

Study of Nature

By K. S. B. ESWARAN, B. Sc. (Hons.)

FEW people in this world, perhaps, experience the rare delight of being in intimate contact with nature and her mysterious, and multifarious manifestations. These few students of nature can be broadly classified into two groups—the poets and the scientists. It is interesting to examine what these people have done to enable us to understand the working of Nature at least partially, as, a complete and comprehensive understanding of Nature, I believe, is too difficult even for the best developed human intellect.

First comes the poet, with his youthful, exuberant and romantic imagination, trying to peep into Nature's inner soul and to unfold the complicated and manifold beauties of her inner self. Very often he comes out with some information which only deepens the mystery already enshrouding her. He glorifies her, sings about her, and dances with joy. The fragrant flower, the blazing sun, the twinkling stars, the spacious fermament, the tall and majestic mountains! What magnificent things they are! He discovers in them a manifestation of law, order, beauty, and harmony which appeals to his highest faculties. The realization of these aspects of her, overwhelms him with wonder, reverence, praise and love. The inner soul of his heart is touched by the unique and fascinating beauty of her inner self and the chord of happiness is set in vibration and he pours out melodious and enchanting verses in praise of her. Hear what Addison says.

'In reasons ear they all rejoice,
And utter forth a glorious voice,'
For ever singing as they shine
" The hand that made us is divine ".

The poet sees " God in clouds and hears him in the wind." To him it is a living image of God. There, his contribution towards an understanding of Nature stops. An ordinary man not in tune with the poet's emotions and ideals utterly fails to understand and appreciate the meaning of the poet's words.

The second class of students consists of the scientists, truth seekers, torch bearers of wisdom and benefactors of humanity. The fundamental difference between the poet and the scientist is that the poet approaches the study of Nature through his power of imagination, whereas the faculty of reasoning plays a dominant

role in the investigations of the scientist. The scientist rejects all instinctive and traditional interpretations of experience and accepts only the kind of knowledge which can be inferred by strict scientific methods. To him too the brilliant star, the blazing sun, and all that array of wonderful things are the marvels of God's creation. He too sees in them a manifestation of law, order, beauty and harmony. " No one looking at the self-acting machinery in a workshop, however automatic the working may seem, could do otherwise than infer a mind which had designed and constructed the whole. Still more the splendours of observation and inference now possible to man speak of an all-controlling and all-designing mind ". He too feels and admires the hand that had made them, but tries to go deeper into the mysteries.

The scientist starts with a two-fold aim, though both look unattainable—the effective domination of the world of sense and a complete and comprehensive understanding of the real world. Admirable is his courage in venturing upon a goal which seems unattainable even from the beginning. The very fact of the unattainability of the good is a blessing in disguise to his mind in its search after knowledge, for it preserves and inspires anew two of the noblest of all impulses—enthusiasm and reverence.

In the course of his search for knowledge, he solves some of the mysteries and discovers a variety of latent forces, all of which he uses for the benefit of humanity. The discoveries of Faraday, Maxwell, Edison and Steinmetz, only to speak of some of the great personalities of science, have revolutionized the thoughts and ideas of the world.

The scientist builds up a wonderful array of facts, all results of observations obtained in the most scientific way. He builds up a theory to explain satisfactorily all the phenomena known till then. But alas ! Ere long a new discovery is made which quashes all his previous conceptions, and he has to start anew. Sometimes he meets with a difficulty of another kind. Matter has been found to act a double role, sometimes that of a particle and sometimes that of a wave. Consequently he has to build two separate theories to explain the two sets of observations. Which of them is true ? Why, cannot they both be true ? Are they irreconcilable ? These are some of the intricate questions which he has to answer. Some years back the physicist deluded himself that he had discovered a scheme of strict causality which regulated the sequence of phenomena. Then every scientist considered it to be his primary duty to fit in as much of

his experiences and observations into such a scheme, so that, in default of overwhelming evidence to the contrary, it can be taken at least as a working belief, if not as a philosophical conviction. Then rather suddenly determinism faded out of theoretical physics. Questions which seem to have been settled once become unsettled. There is no finality and absolute completeness even about the most fundamental conceptions. When we review the work turned out by scientists so far, we are sometimes tempted to think with the poet who says:

'Nature and Nature's laws lay hid in the night,
God said, " Let Newton be "! and all was light;
But not for long; The devil howling " Ho! ",
" Let Einstein be! " restored the statusquo.'

Nature has by the most artful devices persistently refused to disclose anything definite about her. She always plays the game of hide and seek with the scientists. Perhaps centuries of further intense development of science is necessary before it can enable us to design a true and detailed picture of the interwoven texture of Matter, Life and Soul.

There is no end to a scientist's activities. Each cliff when mounted upon shows another beyond and each tunnel that is crossed only shows the way to bigger ones. In this marvellous world of ours there is no dearth of interesting and enchanting subjects to study. Possessed as he is with boundless energy, an infinite capacity for thinking and an ever active imagination, the scientist is not afraid of the unattainability of the goal. With an ever increasing spirit of curiosity coupled with a great desire to benefit humanity, he goes on probing into the mysteries of Nature, picking out some truth here, discovering some latent force there, all of which he utilizes for the betterment of humanity. He is fully aware that the ocean of science is vast and unfathomable and that he is only gathering some pebbles on the shore and that a great deal will remain hidden beneath its waters for centuries to come. But he does not despair. He marches bravely forward on his quest, for the spirit of research " ennobles his soul, increases his knowledge, widens his horizon of vision ", and enables him to look beyond the world of ours, far into the deep and unfathomable mysteries of the Universe. Perhaps that far off region where science fails and explanations cease to be of use gives him a glimpse of that unfathomable glory of Nature.

'May the spirit of Science and Research live for ever'.

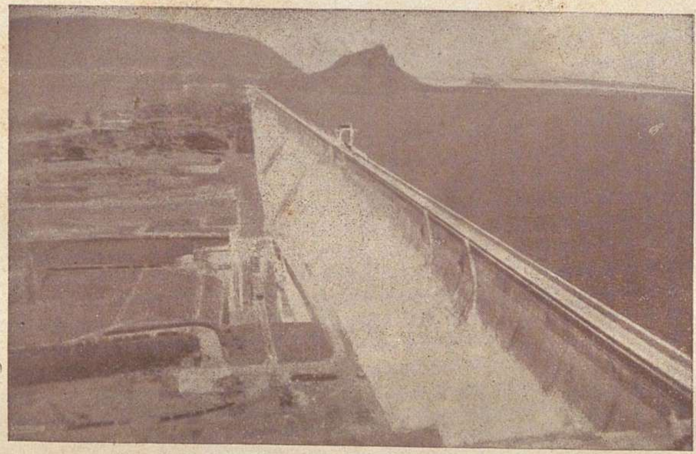

The Mettur Dam.

Photo by T. K. Ramakrishnan & R. Sarangadharn

The Surplus Sluices.

Photo by P. Narayanaswamy,

An Excursion to the Mettur Dam

By T. K. RAMAKRISHNAN, IV. B. Sc.

IT was on the clear moonlit night of the 7th Feb. that the excursion party consisting of 85 students and seven members of the staff started from Palghat on its pleasant trip. The brightness of nature was reflected in the moods of the members of the party and every one was in buoyant spirits. We had two special bogies reserved for us and thus escap d the trouble of trying our might with fellow-travellers. The liveliest of us kept on singing and shouting till long past midnight but soon heavy slumber weighed down our eyelids and we floated away into vapoury land of dreams.

The train steamed into the Salem station at 6-20 A. M. and we reached Mettur Dam at 8-20 A. M. Marching in triple files we first reached the surplus sluices. There is a long bridge over this out-let channel and parallel to it and a little higher is a huge iron structure on which are fitted many large electric motors which raise or lower the huge shutters controlling the outflow of water through this channel.

Then we had the pre-arranged tiffin by the side of the river Cauvery. We sat on tarpaulins spread in the shade of a tree while we took our grub. The surroundings presented a magnificent view on all sides—the reservoir stretching out for miles before us as a wide plain sheet of blue water, a series of purple hillocks bordering it in the far distance and a stretch of wavey country behind it fading into the blue of distance, while, on the left appeared the dam itself as a long white wall and on the right the brightly painted surplus sluices—the truiumph of man's achievement put in sharp contrast to the peaceful, unadorned beauty of nature.

Before proceeding further we took our bath in the river. It was indeed most refreshing and as we plunged and dived and splashed water at one another, I thought for a moment that the Cauvery was really sacred.

Next we went to a bungalow on the top of a hill which commanded a fine view of the dam, the water works, the power-house and the surrounding country. Mr. Balakrishnan, chief supervisor of the dam kindly explained to us how the dam was made use of to serve the three main purposes—irrigation, power generation and flood control, and how the districts of Tanjore

and Salem derived the main benefit. The surplus sluices were to send out the extra amounts of water during floods caused by heavy rains in the catchment area. The dam authorities receive previous information about floods from the higher districts and regulate the out-flow to cope with the abnormal conditions. Thus the level of water is kept within certain limits ensuring the safety of the dam.

We passed on to the water works where the raw water is mixed with alum solution first, then filtered in large tanks, chlorinated and finally the pure water pumped into large supply tanks. Descending by circuitous roads we reached the real dam itself at midday.

The dam is indeed a marvel. Extending just over a mile in length, it is a huge construction, about one hundred and seventy feet in height and with a basement thickness of 136 feet. This wall is vertical on the high-water side and slanting towards the other. Running all along its length, and on the top of this huge wall is a concrete road. The river-bed on the lower side has been converted into a beautiful park—Beatrix Park—with gardens, fountains and dark green trees--all presenting a fine bird's eye view to a man walking along this road. There is a tunnel lit up with lights, coursing through the length of the dam.

By this time we were feeling the pangs of hunger and hence we set out in the hot sun along a dusty, endless road, in linear dimensions—it was only a mile long—towards the town of Mettur. After a hearty meal some of us took a nap. At about 3-30 in the afternoon we visited the workshops and the Power house. There are three big generators, run by water let in through large turbines 8 ft. 6″ in diameter, developing a voltage of eleven kilovolts. A set of transformers step up the voltage to 66 kilovolts. The power house supplies energy through two sets of lines to Erode and to Singarapet.

The end of the busy day was welcomed by us with a dip in the cool waters of the Cauvery and a lunch on its bank. Our tired feet, sore with much walking and a bit of mountain-climbing, felt embalmed after the bath and we reached the station extremely satisfied with the busy programme of the day.

The return journey was also characterised by the mirth and jollity of the members of the party. Unfortunately I dropped off into an eventless sleep to be awakened up by my friends as the train reached Olavakkot Junction.

On Falling in Love at First Sight

By V.

IT seems to me that falling in love at first sight is the easiest of all things. Men and women fall in love with one another almost everywhere. A man is travelling in a train. The train stops at a station. The man amuses himself by looking at the various kinds of people that hurry across the platform. All of a sudden a young lady stops before his compartment, opens it and enters. He looks up and their eyes meet. There follows a slight blush, a taking away of eyes in confusion. And lo! the young man and the woman have fallen in love with each other.

Another man is sitting in a theatre. The first bell has already gone. Then suddenly he hears a noise. He turns towards the entrance and there comes a college girl, looking puzzled. The man rises up and offers her his seat. In all gracefulness and charm she accepts it thanking him. In gratitude she looks up. Their eyes meet. And there is a falling in love at first sight.

A still more convenient place for falling in love is the sea-shore. Falling in love at a sea-shore has a particular significance too. It is the place where an eternal fight is going on between the two elements of Nature: the water and the earth. The woman is like the sea—tempestuous, everchanging and almost an eternal enigma of Nature. The man is like the earth—hard, patient and enduring. At the sea-shore a process of dissolving goes on, day in and day out. And falling in love is nothing but a process of dissolving of two personalities.

This phenomenon has struck me very much—this process of falling in love. At first I thought that beauty was the cause of love. The great Greek orator Isocrates also seemed to convince me for a while. For according to him, "Beauty is the first of all things, nothing that is devoid of beauty is prized." But then I began to see that beautiful young girls were not the only persons who became the object of men's admiration and love. I have seen young women, whose personal appearances had nothing to recommend them, being loved by handsome young men. Nay, I saw more. I have seen women who seemed to me positively repulsive and even ugly becoming the object of passionate love of young men who seemed almost to dote on them. This set me thinking. Beauty, I began to understand, was only a secondary thing in love. Then what else is the secret underlying this interesting phenomenon?

The world is governed by the Law of Action and Reaction The Hindus call it the Law of Karma. Every action is followed by a reaction. No body can escape the consequences of his actions. Every action of ours can be compared to a positive force which leaves a negative impression upon the ether. These negative impressions, become, in the course of time, positive in character and react with equal force upon the point from which they started. Thus it is we experience the reactions of our actions. But it does not follow that we experience the reactions almost immediately after we do the actions. For example a boy may have very high ambitions about his life. Unfortunately his parents may not have sufficient means to educate him. Nevertheless, if his desire be strong enough, he may take his next birth in the house of a man who is perfectly willing to spend huge sums of money on the education of his son. Thus it is clear that the boy experiences the reaction of his desire which is really an action, only in the next birth. Similarly, the actions of a man in the present birth determine to a great extent his life on the other. If his actions in the previous life were good, we find him blessed with a good wife and if his actions were bad, we find him tormented by a bad one. Now, if you ask me why the good actions of a man should give him a good wife and vice versa, I have only this much to say. My young friends, you do not know the influence exercised by his wife on the life of a man. You do not know that our conception of a happy married life is almost synonymous with a man having a good and loving wife; and what we call an unhappy life is the ill-luck of having a bad and undutiful wife. Thus, Nature in giving a man a good or a bad wife does really give a happy or an unhappy life. The cumulative effects of the actions of a man draw him powerfully towards the girl, who, in her turn, is waiting, though unconsciously, to make his home a hell of heaven or a heaven of hell. Even if that particular girl is ugly, there is no escaping from his falling in love with her; for falling in love with a girl at first sight, you know, is irresistible.

Another theory regarding this phenomenon of falling in love is purely scientific in character. Men and women are like the two poles of electricity. Man is the positive pole and woman the negative, and these two always attract each other. But fortunately all positive poles do not attract all negative poles. By every thought we think, and by every sentiment we cherish we make ourselves positive in a particular manner; and a particular kind of positive pole will be attracted by a particular kind of negative alone. Thus we find that when these two people pass each other they fall in love with each other

almost immediately. But according to this theory every act of falling in love should be a harmonious union, a perfect blending of two personalities. Unfortunately, however, this is rarely so. On the contrary we often hear that the first love is seldom successful. The innumerable divorces that take place in the world seem to confirm this view. This is really unhappy and it now becomes our duty to enquire into this puzzling phenomenon.

First love usually ends in disaster because young girls and boys do not care to know themselves, and much less the person they fall in love with. John Cowper Powys in his book called "The Meaning of Culture" says that from every human being there emanates a psychic force which is nine-tenths just common animal vitality and one tenth the projection of something original and unique. It is this one tenth that is our real personality. Impulsive and thoughtless young men and young women often mistake this other nine tenths for the real personality and hence the union proves to be a mere mixing of animal vitality rather than a harmonious combination of two different yet unique personalities. Therefore let every one first of all try to find out this one tenth which is the real personality and then fall in love with that personality. Such love alone will last.

Now we shall examine the classical theory. This theory was first formulated by Plato; and according to him, man was at first created as a whole being by the Father and King of Gods and men. He had two faces which could look behind and before, four arms which could fight before and behind and four legs which could move backward and forward. But this whole, round man becoming conscious of his own infinite potentiality became filled with pride and began to make fun of the immortal gods who inhabit the Olympian mansions. The gods in revenge went and complained to the Great Father, who, becoming terribly angry, cut his creature in half and threw the moeties into the world from the great height of lofty Olympus to wander to and fro while the life should last, undergoing the punishment meted out for the crime of presumption. Each half now becoming conscious of its imperfection has ever been in search of its other half which alone could make it whole. It has been yearning most voraciously and has been going about most frantically to seek and to be joined and knit and intimately united to and dissolved in its other half. This "Desire and Pursuit of the whole" according to Plato, is what is called Love, and what we call falling in love is nothing but this act of becoming whole.

A Walk round the Engineering Department

By V. K. HARIHARAN, B. Sc.

IT has been a very common complaint that the present system of education does not stress much on the technical side ; but, thanks to the present war, the importance of technical education is being felt more and more, and attempts are being made to encourage technical education in the various colleges and schools. Our college has taken the lead in imparting technical education by the introduction of Electrical Engineering as a subject for B. Sc. and Intermediate. We can be proud of a well equipped laboratory, workshop and drawing office as far as the present circumstances permit.

The Electrical Laboratory is equipped with a 10 K. W. D. C. Generator coupled to a 15 H. P. Slip-ring Induction motor. Besides this main unit there is an auxiliary set of 2·5 K. W. The main switch board and bus bars are so designed that the main set and the auxiliary set can function separately under same or different voltages or can be called upon to share the load when necessity arises.

Leaving the Main sets we come to the other machines used by students to do tests. Among these, we see first two sets of Motor-Alternators where it is possible for the students to conduct many experiments on alternators. We then pass on to two Motor-Generator Sets directly coupled and are used by students to conduct tests on Generators. The other machines which attract our attention are a D. C. compound motor, an A. C. squirrel cage induction motor, a D. C. series motor and an A. C. slip-ring induction motor. All these machines are used to do brake tests. Prony brakes cooled by water are used in conducting the brake test on the compound motor and the squirrel cage induction motor, while specially designed water-cooled pulleys are used in the other two. A few steps forward will take us to the 3-phase A. C. panels where table experiments and also experimets on transformers are conducted. A number of other small machines, switch boards and the battery charging panel appear before us as we step out of the laboratory, only to enter next the Students' Workshop.

The Workshop is fitted with a dozen work benches each equipped with a wooden and an iron Vice and an array of wood

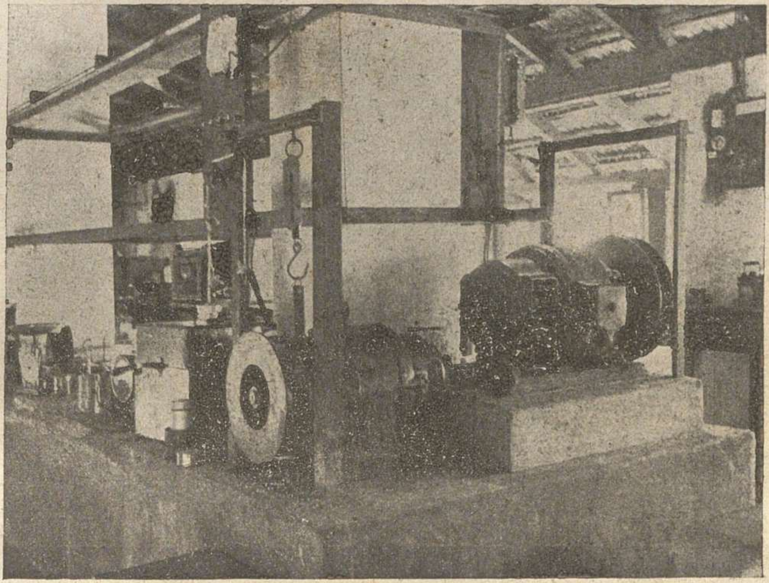

Motors for doing Brake Tests.

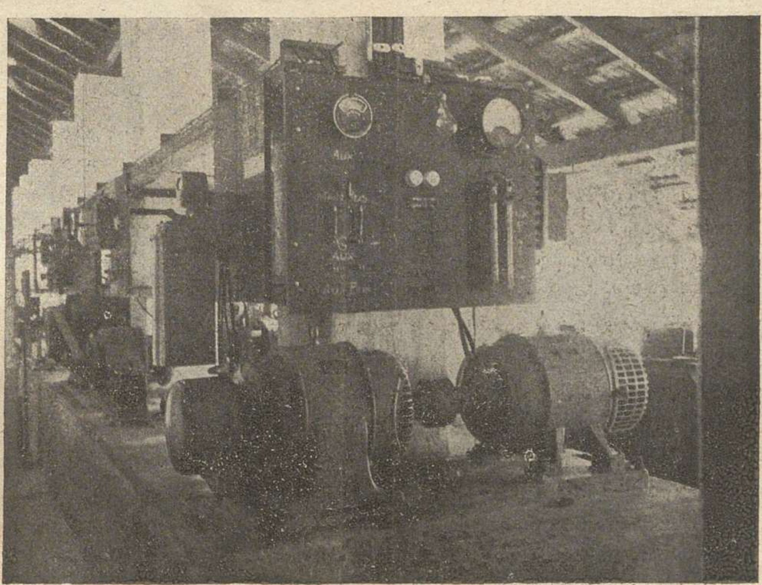

10 K. W. Motor Generator Set.

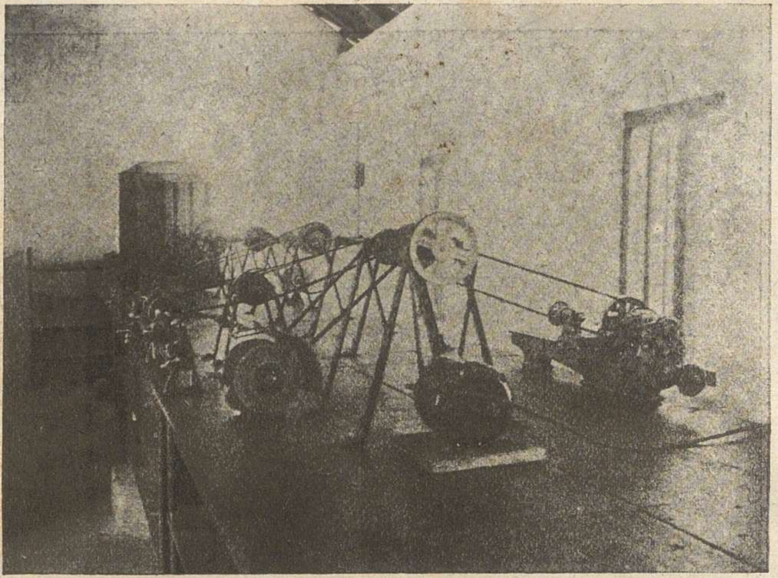

Machine Shop.

Heavy Duty Lathe.

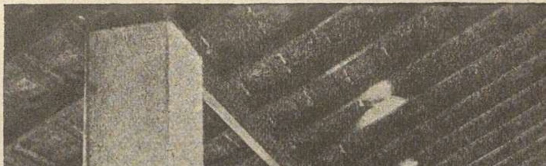

Electrical Engineering Laboratory.

and metal working tools. It is gratifying to note how much interest our students take in Workshop practice when we see many of the useful things turned out by them.

A few seconds' walk brings us to the students' Machine Shop where there are fitted a number of wood and metal turning lathes where students get training in lathe work. We also see a number of other power driven appliances such as circular saw, band saw, jig saw, grinders, polishers etc. which, we hope, will come into operation very soon. A small and tiny "Model Maker" taking its place in the corner at the exit draws our attention as we pass out of the room.

In front of us at a small distance is the Machanic's Machine Shop—the abode of 'Big Machines'. The first member calling our attention is the huge heavy duty lathe which is capable of turning out any work with precision. Next to it is its sister 'South Bend' lathe well suited for any precision work. There is also the powerful heavy duty grinder with attachment for twist drill sharpening. The big Power Drilling Machine next comes in our view. Taking a turn for exit we cannot miss the two big ones—the Shaping Machine and the Milling Machine—as we pass out of the Machine Shop.

We may now pause to note that many blank spaces in the Laboratory and Workshop could have been filled with machines but for the War. We are hopeful that the War will end soon and we will be able to add more to our Electrical department. It is to be admitted without doubt that students find this an excellent preparation ground for their higher technical studies.

Friends

By PRANKMAS

I do not in the least mean to throw cold water upon those who think that a good friend in this miserable world is a source of happiness and joy as a river is in the arid regions of a country. But my dear readers must not forget that there are two sides to every problem. "Please save me from my friends," thus bewailed a famous poet on one occasion, the cause of which was the unbearable troubles given to him by his friends.

Friends! There is nothing in this world so boring as these friends, I think. But you may say that there are wives as boring as these so called friends. It is true. But marriage is not compulsory. Those who are clever enough to escape the trammels of marriage will not have to face that difficulty. But is it true with regard to friends? This is a great malady which gets hold of everybody—man, woman and child indiscriminately.

If we want to avoid it, we must go to the dense forest, leaving wordly pleasures and the company of the people in this world. Great sages of yore escaped from the clutches of this disease. But do you think that it is possible for us, the common folk? We must suffer this misery throughout our lives.

Whenever I think of friends, I remember the story of the Arab and the Camel. The troubles from friends grow in the same way. At last our conveniences will not be considered at all. If the camels are given a little privilege, they will try to get full authority.

The growth of friendship is very interesting to notice. At first it begins in the shape of a small acquaintance. At that time, we have no thought of the difficulties that will come in its train. Then this acquaintance grows in volume. This is the first stage of friendship. Then they show respect to each other and think that they must not trouble each other. This is a great falsehood. For, the moment they become friends, this respect and all other ceremonies are thrown to the winds. Afterwards they think they have got a big unsigned charter of rights from us. They must know all our secrets. They want to use our houses and all our belongings as their own. We must yield to their wishes. Thus they, becoming selfish, begin to dictate terms to us. See the atrocities committed in the name of love! These friends carry with them unseen chains to bind our souls.

We can suffer anything but this. Is it not a crime to throw away all etiquettes when we are bound in friendship? Let there be a private letter in one's pocket. The friend will take it and read. "You cheat, you were trying to hide this secret from me. Were you not?" Thus he will reproach us. We cannot even find time to quarrel with him for his ill-manners. He finds fault with us for keeping our secrets from him!

When people become friends, they think that they have the privilege to call each other by the most nasty names, such as "you dog," "you ass," "you fool," "you wretch." A friend can do any such thing. See the misery.

There are some friends who are musicians, poets and essayists. The trouble they cause is unbearable. Though we dislike his music, the friend will begin his howling at the most inauspicious moments. Ordinary people will stop the song when asked to, but a friend will not. If we move from him he will follow us. "I say, please be kind enough to stop your dreadful song. If you want anything from me, I will give you. If you bear any ill-will towards me, you can stab me. Only don't commit this great nuisance. Don't make me mad." However sincere may be your appeal, it will be of no use. His music grows stronger.

The pranks of the poet-friend are even worse than this. "You clever fellow, do you think you can escape from me. It is not so easy as you take it to be. I will make you hear the whole of this poem. I see you have no taste for poetry. But I will teach you how to appreciate it." With such a dreadful preface, he will begin to play with us as a cat does with a mouse, with great gusto.

We cannot help hearing it. If an ordinary person dares to call you, with loving tenderness, 'a dog', you will surely pay him in his own coin, and sometimes with a little interest also. But if that word comes from the mouth of the so called friend, we have to receive it with the most genial good nature and a smile. That is the law in the world of friends.

There are some friends who trouble us even more cruelly than the most deadly enemy. There are little incidents which they create as a sign of great friendship. I was one day bathing in the river. It was really a pleasure to lie in the clear and cold water. Then suddenly some thing getting hold of my neck, pushed me down into the water. A shiver ran down my spine. I even suspected that I was drawn along by a crocodile. I tried

my best to extricate myself from under the water before I should get suffocated. No sooner did I rise from the water than I looked for the persecutor. Then whom did I see?—Gopu my dear friend. It was he who had played that trick. He was smiling all the while, to say, as it were, it was a pleasant business to drown friends. This prank was played upon me when I was in the water. I ask you whether even enemies will do this kind of thing.

I do not propose to enumerate these difficulties one by one. Though these are things known to you very well, I cannot close this narrative without referring to two tricks which struck me very much. It was with very great difficulty that I reached Mr. John's house one day. I arrived at 5 o'clock in the evening; and I felt very hungry and thirsty and quite done up, as I had not taken any food during my journey. As soon as I reached his residence, I requested him to give me something to eat and drink. He gave me some coffee and biscuits. When I was about to do justice to the things placed before me, I do not know from where, there came on the scene, my dear friend, Mr. Smith. As soon as he came in, without uttering any word, he ate the biscuits. It is better to leave you to imagine the state of my mind at that moment than to describe it. I wished he were at the bottom of the sea; and I would have given him a sound blow on the head, had I not come to my senses at the precise moment. But instead, I smiled, of course, a wry smile, and concealed my real feeling. What a lot, the miseries caused by friends.

On another occasion, when I returned from Calicut, where I had gone on some business, and alighted at Olavakkot station, I saw my old friend Gopu on the platform. When he saw me, he came near and spoke thus. "Where had you been all this time? When I called at your house yesterday, I did not see you. I have an urgent matter. I am returning to my village. I was loitering here for the last one week in search of a job. I am penniless now. I have only just the money for the railway journey." I told him that it would be better for him to return home as soon as possible, to which he replied that he knew that perfectly well. Further he told me that he had taken a shirt and dhoti from my trunk. He had to break open the lock for which rudeness my servant was rather cross with him, and he had taken my leather case also for keeping his soiled clothes, as he felt ashamed to carry them without a cover. By ordinary law all these acts will be considered as burglary, calling for punishment. But are they considered as

crimes by the unwritten laws in the empire of friendship? Not at all.

When matters stood like this, getting scent of his intended departure, there came the manager of the hotel where Gopu had been taking his meals. He demanded the money due to him from Gopu; but this poor fellow got perplexed and did not know what to do. At last he told the manager that he would have to repent for his rude behaviour towards decent people; and that he would send his money as soon as he reached his house. But the hotel-keeper did not care a straw for these cunning words and insisted on his immediate payment and caught hold of the suit case which Gopu had in his hand. He wanted it as a security and said that he would return it as soon as his money was paid off. When the matter came to such a climax, I became perturbed. The leather case was mine, and I never liked the idea of it being given away as security. I told the manager that his action was wrong and that Gopu would send his money as soon as he returned home and asked him to leave the leather case. Then he asked me to stand surety, to which I readily consented. The ultimate result of it was that not only did I lose my leather case but had to pay the hotel-keeper the money due to him from Gopu.

Oh! These friends..................

Thomas Campbell.

By K. N. BALASUBRAHMANYAN, M. A.

Neglected genius! let me turn to you.
Come forth, Oh Campbell! give thy talents scope;
Who dares aspire if thou must cease to hope?

—*Byron.*

THOMAS Campbell has poetry enough for anything and many of his poems can be used as a test to determine whether anyone has a native relish for poetry and a genuine sensibility to its intrinsic charm. But the inenerrable anarchy in modern criticism has caused the complete neglect of this sweet poet, a large quantity of whose writing consists of nothing but the finest parts of pure poetry.

Inscrutably wayward are the comings of genius. Thomas Campbell was born in 1777 in the household of a retired Glasgow merchant who was impoverished by the American War. He was educated at the Grammar school and the University of his native town. After a visit to the Continent (1800—1801) he married (1803), and settled down in London to writing for the magazines. His wife died in 1828; of his two sons one died in infancy and the other became demented. These domestic calamities explain partly the small literary production of Campbell. His own health broke down. He withdrew from public life and died in 1844.

An interesting record of the growth of his poetic mind is afforded by his academic career which stimulated and fostered his poetic gifts. He won prizes for translations from the Greek classics and for verse-writing. He took an active part in verse-competitions, attempted a variety of metrical measures and thereby developed a precocious command of poetic diction and resonant rhythm, which have later become the enduring features of his poetry. It was during his university career moreover that he began to study poetry in the works of Nature and in the heart of Man. He spent the long summer vacation of 1795 in the western island of Mull, remarkable for its wild scenery where he laid himself open to the influences of Nature and the 'sweet music of humanity'. There he stocked his imagination with the vision of the 'grain-tinctured' crags and 'the tempest-wrinkled deep', of the pelting storm and the crimson sunset, of desolate Nature and lonely Man. Thus he early developed into a poet and was in blossom from the year he left the university.

The first genuine fruit of his poetic genius is the prize-poem "On the Origin of Evil" which he wrote when he was within a few months of completing his seventeenth year. This poem is in the didactic couplet and it contains the unequivocal note of great and enduring poetry. It is a riot of poetic metaphors and a labyrinth of luxurious images, with here a flaw and there a false note. A touch of bad taste and clumsy verbiage can be seen in the following lines:

> The lion's strength, the fox's art be mine,
> The bull's firm chest, the steed's superior grace
> The stag's transcendent swiftness in the chase.

But with all such faults the poem maintains a high level of feeling and expression. Even if we make a suitable allowance to the quantity of its undigested material, we still find in it, after the discount is allowed, the true poetic atmosphere—many glorious lines of rhetorical phrases, verbal harmony and graphic descriptions. A capital instance in point is the following passage of concentrated portrayal:

> For there the varied seasons grace the plain,
> The vernal floweret and the golden grain;
> For the all-wise Beneficence on high
> Bade day's bright monarch lighten in the sky,
> And night's pale chariot o'er the vault of blue
> With silver wheels its silent path pursue.

Campbell is a spirited and impressive writer of war-songs. The sad romance of war finds completest expression in his poetry. His three celebrated war-songs, "Hohenlinden", "The Battle of the Baltic" and "Ye Mariners of England" are the most lyrical of all modern compositions in spirit and in sound. They exhibit his power of imagination and dramatic suggestion and are among the best of their kind in English literature. No English boy who is old enough for military life is too young to learn by heart these incomparable battle songs. "Hohenlinden" presents a realistic picture of a battle between two armies—a typical vignette of the sanguinary battles of the early French Revolution, in which individual leadership fades into insignificance before the inextinguishable spark of national fervour. In the poetry of battles nobody has written with such fervour and wide appeal as Campbell.

The thread of the battle-theme in Campbell's poetry is composed of double strands—patriotism and political liberty. "Ye Mariners of England" throbs with national emotion. The element of patriotism is sometimes visible in the poet's depiction

of the tender affections and the memories of home life. The poet muses before the ruined home of his ancestors in Argyleshire; Gertude of Wyoming dreams over the

Land of my father's love, my mother's birth,
The home of kindred I have never seen;

the exile of Erin, afflicted by nostalgia, speaks in the resigned tones of a fatalist:

Never again in the green sunny bowers
Where my forefathers lived shall I spend the sweet hours

and the sweet dream in which he revisits the sea-beaten shore of his native country is the one ewe-lamb of pleasure left to him; and the war-broken soldier who reposes on a foreign battle-field dreams of his home:

'Twas autumn,—and sunshine arose on the way
To the home of my forefathers that welcomed me back.

Then pledged we the wine-cup, and fondly I swore
From my home and my weeping friends never to part;
My little ones kissed me a thousand times over;
And my wife sobbed aloud in the fulness of her heart.

Campbell was imbued with revolutionary ideas. Revolutionary France stirred his blood and the idea of political liberty captivated his mind. He was full of sympathy with Poland and with all oppressed slaves. His rhetorical poem "The Pleasures of Hope" is charged in many places with the revolutionary spirit and it deals with topics near to men's hearts—the French Revolution, the partition of Poland and the Negro slavery. It hurls a bitter anathema against the self-interested enemies of human improvement and preaches the extension of liberty, which is a transcendental ideal and the quintessence of human perfection, over despotic and barbarous countries.

It is worthy of note that each of the two sentiments, political freedom and patriotism which predominate in Campbell's verse shade off into the other. For, patriotism is the backbone of political liberty. Rightly he says: "The patriot's blood's the seed of Freedom's tree."

Natural splendour forms the theme of a portion of his poetry. Various are the ways in which he deals with Nature. He takes a childlike delight in all things out-of-doors and describes their manifold features:

I love you for lulling me back into dreams
Of the blue Highland mountains and echoing streams,
And of birchen glades breathing their balm,
While the deer was seen glancing in sunshine remote,

And the deep mellow crush of the wood-pigeon's note
Made music that sweetened the calm.

Secondly, he delineates natural scenery with vivid and penetrating realism, wherever it is associated with some event or episode. This is well illustrated by many passages in "The Pilgrim of Glencoe" and "Theodric". Thirdly, he chooses Nature for mere pictorial representation. This use of Nature dates from the time of Thomson and exemplified by Campbell's poems "Rainbow", "Ode to Winter" and "Lines on Summer" all of which have an unrivalled charm of truth and reality. Fourthly, he introduces Nature as a background to human life. He uses her to illuminate the movements of mankind. Thus "Hohenlinden" depicts the successive events of the battle by images rather of the changing aspects of Nature than of the deliberate purposes of man: the magnificent view of the placid snow-clad waste traversed by the dark rapid river; the sudden burst of the drum-beat on the nocturnal calm; the dreadful array of the horsemen with 'torch and trumpet'; the deafening peals of thunder mingling, in the dark, with the roar of the artillery; the gradual change of the prevailing hue in the landscape from snow-white to blood-red; 'the sulphurous canopy' of the war-clouds impenetrable to the rays of the nascent sun; and the final tranquillity of the battle-field where the carcasses lie shrouded in snow.

His treatment of Nature is at one with his general treatment of life. There is nothing mysterious or religious about his feeling for her. In his interpretation Nature symbolises nothing and conveys neither spiritual messages nor moral meanings. So to say, he does not invest Nature with a nimbus of moral profundity, as Wordsworth does, for whom she is but a visible garment of God.

Anyway, his descriptions have a true zest of Nature. He makes all his descriptions teem with life and vivifying soul. He writes elsewhere: "Nothing makes poetry more lifeless than description by abstract terms and general qualities." No wonder he soaks his descriptions with vraisemblance. He has the faculty of presenting the clearest and brightest pictures by the smallest number of words, which is a studied feature of his poetry. Again and again a scene starts out upon his canvas in a stroke or two. To justify this encomium we need only quote the following: 'The sentinel-stars set their watch in the sky'; 'star-pictured nature's ceiling'; 'winds churned white the waves'; 'glassy-runnels bubbling over rocks'. Even these marvellously compressed word-pictures have an undercurrent of minute realism

which exhibits Campbell's sensitive apprehension of natural scenery. In short, we recognise the true poet in the clearness, sweetness and fidelity of his scenic draughts.

A definite philosophy is expounded in many places in the poetry of Campbell and as this philosophy is made up of a few central principles, repeated and re-illustrated again and again, under all sorts of different forms, it is not difficult to understand its imports and bearings. His view of life is seemingly pessimistic. For the battle of life had been a sharp one with him from the very beginning: and the bludgeonings of adversity which he had experienced taught him that 'happiness is but the occasional episode in a general drama of pain.' The following lines,

> Life stand in dread reality confessed—
> A mingled scene of aggravated woes
> Where pride and passion every curse disclose!

abundantly indicate that he is poignantly sensitve to the miseries of life. Man is merely "a scattered leaf blown in Fortune's mutability." Frequently, in his poems, wherever an opportunity affords itself, he adverts to the ictuses of tribulation: "The step-dame bafflings of Fate"; "The myriad shafts of chance"; "Misfortune's rudest shock"; "Life's perplexing maze" "The world's ungenerous scorn". He also finds that the anguish of life is due to the work of some sinister power at whose hands humanity can expect anything except, perhaps, fair-play. Though he has developed this bitter view of life, the movements of his mind do not tend towards pessimism. That he is an optimist emerges in an abundant degree from his poem "The Pleasures of Hope" which successfully attempts to aver that Hope, the "passion-kindling power" is the only source of consolation and inspiration for mankind in adverse circumstances and that a negation of the same causes people to moulder in despair. Withal, the poem dwells upon the blessings which emanate from hope which is combined with love and from belief in a future life. The same idea appears modified in his "On the Origin of Evil" which states that a sincere belief in the superintending Providence, "the source of ample bliss" and the disposer of human events is the only adequate succour under subtle affliction. Here we reach the rational basis of the poet's robust optimism. He anatomises evil and traces its origin. The passions with which man is endowed by god, when perverted, conduce to evil, for which Heaven is not answerable. Here we see the poet's unflickering religious faith. Vice is not innate. Inability to subdue unruly passions results in vice. A complete detachment from filthy vice, by the eradication of inordinate passions, is the only means of nullifying evil.

This sublime cultivation of virtue is the true prop of man in moments of quandary.

Still conscious virtue might support thy fate;
Give reason strength thy passions to control—
Vice is not inborn: drive it from thy soul!

This is a noble instruction of energising moral power which philosophy might make her text and experience select for her motto.

Still conscience tells—'tis all we need to know—
Virtue to seek and vice to shun below.

is the quintessence of Campbell's ethics.

This strenuous and militant ethical teaching of Campbell is in complete harmony with his unflinching religious faith. He knows the efficacy of prayer and often stresses upon the indebtedness of man to God because nothing but good emanates from Him. Moreover his religious views are coloured by antagonism to scientific materialism. He scouts "the trophied art that made fire, flood and earth, the vassals of man's will". His hatred of the materialist tendencies of Physical science is liberated into expression in "Rainbow", in "The Last Man" and in that fine passage first inserted in the second edition of "The Pleasures of Hope", beginning with 'Ah, deep enchanting prelude to repose."

To be brief, the purport of Campbell's moral philosophy is that religious faith, moral purity, and high-built hopes are the only things that aid man to pass through the upheavals of life, without receiving any concussion.

Though the poetry of Campbell is impregnated with moral profundity, it is not completely divorced from the element of love. One of his juvenile poems indicate that even while he was the merest boy, his poetic heart went round with a rush to the theme of love. Few as are the amatory songs which he has penned, they do not leave our hearts untouched. They breathe 'the delicious witchery of love' and its 'soul-subduing power'. His love songs can be grouped under four heads. First, there are the songs which deal with the purity of love which is capable of waiving all sublunary pleasures:

All mortal joys I could forsake,
Bid home and friends adieu,
Of life itself a parting take,
But never of you, my love,
Never of you.

Secondly, come the songs descriptive of the course of love, which is infected with gross passions, like jealousy and perfidy.

Still love is sweet. It is an anodyne which changes even pang to rapture.

> Yet somehow love a something brings
> That's sweet—even when we sigh " woe's me !"

Thirdly, may be mentioned the songs which centre upon the 'jilted, forsaken, outwitted love'. The maid is frustrated in her love. Her lover indulges in dalliance and keeps her on tenterhooks; with close-lipped patience she buries the grief in her heart, but expresses a mild remonstrance. " The Maid's Remonstrance " and " The Jilted Nymph " may be mentioned as examples. Fourthly, stand those songs which describe the affairs of love against a pastoral back-ground bewitching in its charm. This pastoral love forms the theme of " Judith " and " The Song to the Evening Star ".

Many of his poems have for their themes historical legends. The historical legends and traditions prevalent in the Highlands of Scotland and in Ireland had been made thoroughly familiar to him. They supply him with the rudiments of narrative which he animates by dramatic energy. Poems of this character possess, what is called in ordinary parlance, local colour. This he imparts to his poems, by the introduction of the native scenery, traditions, superstitions and 'all the trumpery of vulgar faith'. Thus in the poems 'The Pilgrim of Glencoe', 'Lochiel's Warning', "Lord Ullin's Daughter', and 'Glenara', we breathe the very atmosphere of the Highlands and feel the presence of its glens, heaths, moors, mountains, and 'eagle-haunted cliffs'. The lines,

> In silence they reached, over mountains and moon
> To a heath where the oak-tree grew lonely and hoar.

are enough to lend local colour to the poem 'Glenara'. Historical legends of Ireland are used in the poems " O' Connor's Child ", " Rewllura" and " Exile of Erin ".

Campbell excels chiefly in that fascinating felicity in expression which Matthew Arnold found in the poetry of Keats. He belongs to the school of Pope and he has made a careful study of 'correct' expression. If we call diction the garb of thought, then, Campbell, in his style, may be said to wear the costume of royalty. A certain nobleness and strength of diction is one of the essentials of poetry and Campbell who is a critic of no mean merit uses poetic phrases of rounded perfection which must always distinguish poetry from prose. The following epithets illustrate the fine texture of his diction: 'Tempest-troubled deep,' 'Sweet-lipped show of pity,' 'Deep-retiring shade,' 'The sunset of life', 'Life's morning march,' 'Fiery-mantled sun,' 'Sweet bud of life'. Sometimes the poet combines scintillating

imagery with epigrammatic diction: 'Like reapers descend to the harvest of death,' 'Manly worth without the wreath of fame,' 'Coming events cast their shadows before,' 'The ocean has its ebbings and so has grief.' These with many others which we can garner from his poetry, possess bare sincerity, absolute abstraction from place and time and immunity from decay and consequently they have become as familiar in our mouths as household words. It is the use of 'correct' expression that has made many of his lines a part of the quotable stock of English poetry. With the exception of Shakespeare no other poet has been more frequently quoted.

His poetry exhibits extreme beauty of versification. He has experimented successfully in a variety of metrical measures. 'The Origin of Evil' and 'The Pleasures of Hope' are written in the heroic couplet. These poems contain many a full-resounding line such as Pope has admired in Dryden. He employs this classical mould of Popian verse with great skill and without marring its contours. No wonder he has been aptly called 'The Pope of Glasgow'. The ode, the lyric and the ballad find a representative in him. He uses in 'Gertrude of Wyoming' the Spenserian stanza with much skill but avoiding the archaism, and in this, Byron only surpassed him in the later cantos of 'Childe Harold'. It is the most difficult metre in the English language. But it is used by Campbell with such a graceful and majestic fluency that it seems like the poet's natural vehicle of self-expression. A noteworthy point is that whether he uses the heroic couplet or the Spenserian stanza he always preserves the appropriate rhythm. To sum up, metrical variety, sweep of harmony and supreme eloquence are the elements which lend to his versification, its crowning charm.

Certainly Campbell is incapable of dealing with high-falutin themes. He is not an efficient *raconteur* and he is devoid of the gift for narrative. Thus his longer poems 'Gertrude of Wyoming,' 'The Pilgrim of Glencoe' and 'Theodric' are defective in progressive interest and collective effect. They suffer from over-elaboration; the stories move slowly and are mechanically conducted. The poet could have ended the story of 'The Pilgrim of Glencoe' skilfully with the sensational discovery that the Pilgrim was the saviour of Ronald and his mother. He pushes the story further and our interest in the story becomes eclipsed. Though the abovementioned poems lack story interest, they contain some of the highest and the finest gleams of poetry. The ripe beauty of the peerless description of Gertrude's childhood is beyond all

comment. Again these poems contain many graphic portrayals of natural scenery. Moreover, they present life-like characters. Gertrude, Julia, Ronald and Theodric are lined in clear and strong outlines. Lastly, all these poems give out a group of images from which the mind is reluctant to part and a flow of harmony which the ear wishes to hear repeated.

To conclude: Thomas Campbell is a writer of manly and elastic character. The reader most sensitive to his faults must have felt that there is in him a spark of originality which is never long absent, however far it may be from vivifying the entire mass of his poetry. Many and exquisite are his touches of sublime expession, of profound reflection and of striking imagery. And no mean achievement is his success 'in engrafting the wild and more expansive interest of the romantic school of poetry on classic elegance and precision'.

Sir S. Radhakrishnan who presided over the College Day Celebrations and Dr. Savoor, our Principal.

College Notes.

Changes in the staff.

Sri. C. V. Narayana Ayyar, Assistant Lecturer in History has been promoted to the M. E S. as Officiating Lecturer in History, Government College, Kumbakonam, and his place has been taken by Sri. A. Narasimha Rao, B.A. (Hons.)

The College Day.

We had a very quiet College Day this year on the 19th January under the distinguished presidency of Sir S. Radhakrishnan. In welcoming Sir Radhakrishnan, the Principal expressed his overwhelming joy at his presence in the College and felicitated him on the renown he had won for himself and his country by his great work in India and outside. In his report, the Principal mentioned that 249 new admissions had been made during the year and that accommodation in the College was limited. The extra collegiate activities had rightly taken a large place in the lives of the students. The College Hostel was full; and a new Hostel in the rented Mission Bungalow had been opened recently, where 42 students had now found a home for themselves. He expressed his appreciation of the work of the students and the staff and thanked them for their co-operation and help.

Sir S. Radhakrishnan, after giving away the prizes, addressed the students. He reminded them about the ancient traditions and culture of this great land and exhorted them to cherish those great ideals and to practise them in their every day life. If they got back to religion and became unworldly they could escape the recurring calamity of wars and could have real peace and happiness.

With a vote of thanks proposed by Mr. V. Venkataraman the College Day came to a close.

The College Dramatic Society.

Last term the College Dramatic Society was considerably active. We put on boards two plays one in Malayalam and the other in Tamil in aid of our Hostel Night School. The Malayalam farce was a social hit written specially for the occasion by Sri. K. S. Unni, M.A., L.T., lecturer in History who also directed the play; we thank him for his valuble services. Our thanks are also due to Sri. V. Venkatram, M. A., L. T., who directed the Tamil play 'Sukumari' which was a dramatic operata.

This time the actors in both the plays acquitted themselves creditably on the stage. The names of Sri. Rajgopalan, P. Narayanaswami and Shanmughan who acted in the Tamil play requires special mention for their superb acting. The Malayalam play tingled with humour from beginning to end and appealed to the audience considerably.

The success of the Malayalam play was mainly due to the acting of a high order displayed by Sri. R. R. N. Swamy, K. S. Rama Iyer M. A., L. T., K. T. Clias and P. R. Kumar Menon who characterized their roles in the most realistic and effective manner.

We thank Sri. K. S. Unni and Sri. Venkatram for arranging rehearsals and directing the plays; the actors and all others who assisted us in one way or other to make the function a success. Lastly, our heart-felt thanks are also due to Sri. T. K. Ramakrishnan of IVth B. Sc., class for his sincere services in the green room as well as outside.

Lionel Pavamani,
Secre ary.

Malayalam Association.

It gives us no small pleasure to be able to report that the Malayalam Association had a very useful and active career. We conducted no fewer than 5 debates where many important subjects were discussed with eloquence and enthusiasm. Besides, distinguished persons such as Mahakavi Vallathol, and Sri. M. Narayana Menon M. L. C. have been kind enough to address us on important topics.

We are further glad to report that our Association actively co-operated with the All Kerala Sahitya Parishat held here in the last week of December 1940. Our members acted as volunteers and also took part in the elocution, essay and other competitions held on the occasion. If the Parishat was such a superb success, it was greatly due to our cheerful co-operation.

The valedictory address was delivered on the 15th of February by Sahitya Nipunan Joseph Mundasseri M. A., Supdt. of Oriental Languages, St. Thomas College, Trichur. Rt. Rev. Mgr. John Palocaran M. A., Principal of the same College presided. Mr. Mundasseri's address, a master-piece of brilliant oratory, was both an interesting and instructive one.

To Maha Kavi Pallath and to Sri. K. A. Unni Kumaran Nair (Vice-President) our thanks are due, for the intense interest they

have taken in the activities of our association. To the members of the association also we offer our thanks for the great co-operation they have extended to us.

R. L. Venkateswaran,
Asst. Secretary.

The Sanskrit Association.

The first meeting of the College Union was held on Friday the 26th July 1940 under the presidency of Mr. V. Venkataraman, M. A., L. T. for the election of office-bearers. Sri. T. Chandrasekhara Deekshithar, is the vice-president of the association. Sri. R. Sarangadharan of Class II and Miss P. Ratnavathi of Class II were elected the secretary and assistant secretary respectively for the year.

A number of thought-provoking and useful lectures were delivered under the auspices of the association.

K. M. Unnithan Esq., I. C. S. delivered the inaugural address on " Beauties of the Sanskrit Language " on the 5th August 1940 with Sri. T. Chandrasekhara Deekshithar in the chair. With his originality of thought and lucidity of style, Mr. Unnithan gave a veritable intellectual treat to the audience.

A useful and thought provoking lecture was delivered by Sri. R. J. Venkiteswaran of Class IV on the 14th of October 1940 with Sri. K. S. Rama Iyer M. A., L. T. in the chair. The subject of the lecture was " Kalidasa and his similes ".

Sri. L. Anantharama Sastrigal of the Motilal Municipal High School gave us another lecture—a piece of useful advice—on धर्म on the 5th December 1940. He spoke about the duties of students in particular. Sri. K. S. Ganapathi Sastrigal occupied the chair.

A very important and interesting lecture on 'Bhasa and his works' was delivered by Sri. Subramania Iyer of the Motilal High School on Wednesday the 26th January 1941 with Sri. M. Manjunath Mulki in the chair. The lecture is useful to the second class students in particular who have got one of Bhasa's famous works " स्वप्नवासवदत्त " as the text book for the ensuing University Examination. The speaker, in a detailed survey of the drama gave a character study of the important characters. Our hearty thanks are due to him for this useful lecture.

We ended with a great and thought provoking address by the distinguished guest of the evening Mr. Subramania Sastrigal.

R. Sarangadharan,
Secretary.

The Tamil Sangam.

During the second and the third terms of the year two debates were held and three lectures were delivered under the auspices of the Sangam. The debates, were held on 8—11—40 and 24—1—41 the subject, respectively being, "Dictatorship is best suited to India" and "Mother tongue should be the medium of Instruction." The first resolution moved by B. Renganathan of IV Class was lost, and the second by M. Baladandapani, Class I was carried.

On 29-11-40 Vidvan S. Arumuga Mudaliyar, M. A, B. O. L, L. T., spoke on "Some aspects of Periyapuranam" when Sri. V. Venkatraman, M. A., L. T., presided. On 3—2—41 the Sangam invited Sri. N. S. Narayanan and Sri. T. K Shanmukam of the famous Madura Dramatic Company to deliver a lecture on the Dramatic Art in Tamil. Sri T. K. Shanmukam presided. The long hall was packed to its fullest capacity, and both the lecture and remarks from the chair were instructive and thought-provoking, and highly appreciated by the audience.

The activities of the Sangam closed with the valedictory address, delivered by Pandit C. S. Chokkalingam Pillai of Coimbatore on 20--2—41. He spoke on 'What next', and the lecture was very interesting. Sri. Tudisaikilar—Chidambaranar presided on the occasion.

M. Somasundaram, Class IV.
Secretary.

Science Association.

During the course of the acadamic year the Science Association conducted four meetings. The first one was a business meeting held on 13th August 1940 to elect Sri. S. Sreekantan and Sri. M. C. Balachandran, III B. Sc. as Secretary and Asst. Secretary respectively.

With Sri. P. Ramanand, M.A, L.T. in the chair the inaugural address was delivered by Sri. S. Ramachandran, M.A., L.T. on the 22nd August 1940. The topic of the day was "Civilization and Cellulose".

The next meeting was an address by Sri. N. Radhakrishna Menon, B. Sc. on the 25th October 1940. Janab Syed Yakub, M.A., L.T. presided on the occasion. The subject chosen by the lecturer was the "Role of Chance in Science", and he took great pains to make believe that chance played a vital part in the advancement of science.

On the 8th November 1940 Sri. K. V. Anandapadmanabhan, IV B. Sc. read a paper on "Constitution of Matter", with special

reference to the modern electronic theories. Sri. C. S. Narayanaswamy, M.A., L.T, took the chair.

S. Sreekantan, IV B. Sc.,
Secretary.

The Historical Association.

The inaugural address of the Association was delivered by Sri. M. Narayana Menon, B.A., B.L., on 7th August '40. Subsequent to it there were on the whole five meetings. The subjects chosen for discussion were of lively interest such as Dominion Status for India, the possibility of permanent world peace, Communism etc. It is noteworthy to state in this connection that a learned lecture on "The Cultural greatness of the Cholas" was delivered by Sri. S. Arumuga Mudaliar, M.A., L.T. Many of the non-history students attended regularly our meetings and took part in the lively debates.

The members of the Association entertained Mr. C. V. Narayana Iyer to a tea party on the eve of his recent transfer to Kumbhakonam.

S. Doraiswamy, IV B.A.,
Secretary.

Athletic Association.

The second term is the busiest term as all the tournaments are crowded in that. We have added three more tournaments this year to our list owing to the munificence of Sri M. Narayana Menon, M, L. C., Sri S, Krishnan Kutty and the students of last year. These are Basket ball, Volley ball and Tennis Doubles. The last one is in memory of late Mr. P. K. Kunjandy, one of the Youngest Old Boys who passed away suddenly last year.

Open Tournaments.

Cricket. We competed in three tournaments. The First one was the Rugmini Memorial Cricket Tournament conducted by us. We beat the Brennen College and retained the cup for the fifth time in succession. The second was the University Tourney. There we beat the Maharaja's College, Ernakulam in their grounds in the first round, the St. Thomas College on their grounds in the second round and in the final zone met the St. Aloysius College at Tellicherry and we lost to them by a narrow margin. In the Palghat Cricket Club tournament which was played early in January we lost to the Palghat Club. The standard of the cricket this year was satisfactory. Mr. E. A. Ram Mohan of our college was selected to play in the University Tournament against Mysore.

Hocky. In the Varsity Zone matches we beat the St. Thomas College in the first round and the Maharajas College, Ernakulam in the second round and played the finals against the St. Aloysius College at Mangalore and lost the match by the odd goal. In our Asher Hockey Tournament we were defeated by the Government Brennen College who won the cup.

Foot ball. We retained our Zone Championship in the University Tournaments beating the Brennen College and St. Aloysius College at Tellicherry in the earlier rounds and the St. Thomas College at Trichur in the finals. In the semi final round against the Madras Christian College played on the Loyola College grounds we lost the match after a valiant fight. Mr. S. V. Narasimhan our goalie deserves special mention for his good play in the last two matches. We lost to the Coimbatore College the Mannadiar Tournament. In the Kottieth Ramunny Memorial Tournament we had our revenge against the Government College, Coimbatore when we won the cup.

Badminton. The Pappa Memorial Cup was won by our defeating the Zamorin's College. In the West Coast Tournament which we won consecutively for the last four years, we lost to the Zamorin's College this year.

Basket-ball. We competed in the West Coast and our own tournaments. In the former we beat the St. Josephs and then the Malabar Christian College to win the Cup. In our own tournament our players lost to the Government College, Coimbatore by a single point.

Volley ball. In the West Coast Tournament we lost in the very first encounter. Then in our own tournament we beat the local Government Training School after a hard and fighting match.

Sports. Our College competed in the University Sports and our athletes came under the 'also rans'.

Tennis. In the West Coast Tournament at Calicut we won the Singles but lost the Doubles.

The tournaments conducted by the College were held in the middle of January and we easily retained both the Singles and Doubles Cups beating the Zamorins College and Government College, Coimbatore.

Intramural Tournaments. Tournaments were held in Cricket, Hockey, Badminton, Football, Volley ball, Basket ball, Tennis Singles and Doubles for the men students, Badminton Doubles,

Pole-Vault.

Long Jump.

HOSTEL DAY

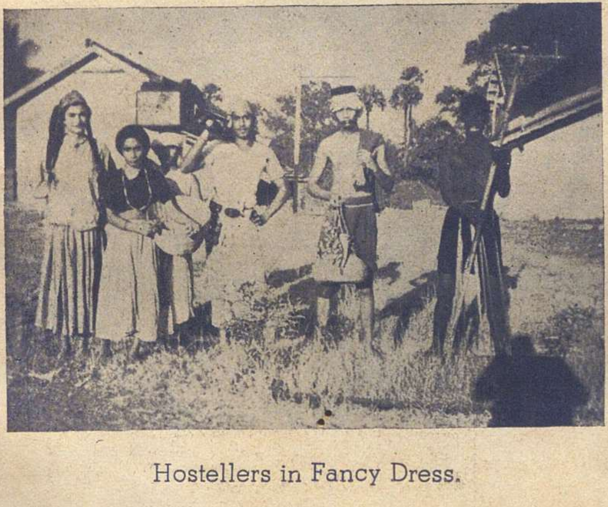

Hostellers in Fancy Dress.

Aiming at the Pole.

[*Photos by* **A. K.** *Madhavan.*

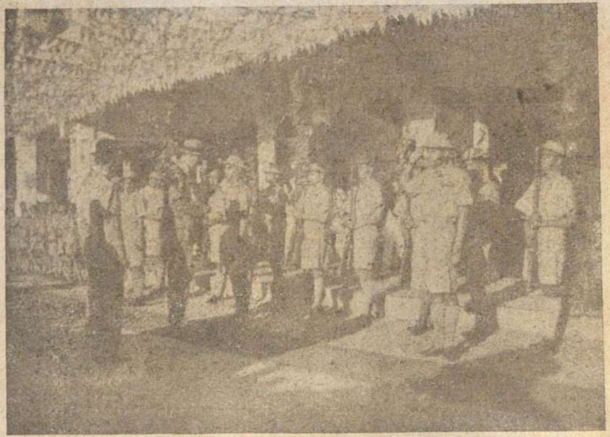

Guard of honour to H E. the Governor by the Victoria College Volunteer Corps at the New Theatre, Palghat.

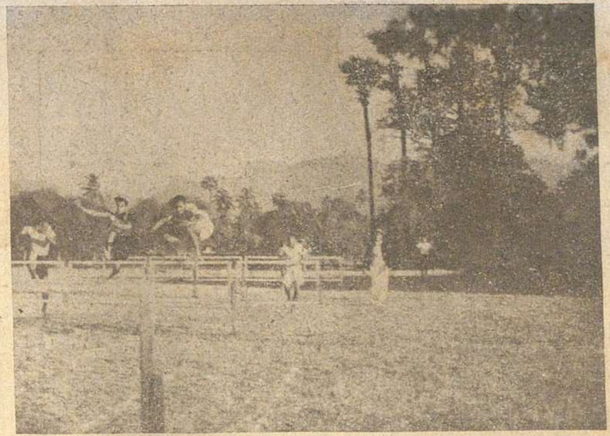

Hurdles Race.

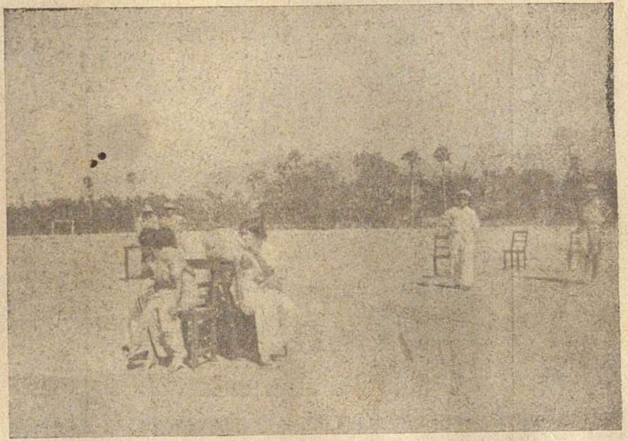

Musical Chair.

Lady Students' Race.

[*Photos by A. K. Madhavan.*

Ring Tennis, Ping Pong, Carrom Singles and Doubles, and Draughts for women students, Tennis Singles and Doubles for Staff, Tennis Singles for Old Boys. Teams were formed by lots.

The Kunjandy Memorial Tennis Doubles Tournament is neither an open nor an intra-mural tournament. It is open to the Present students, Past students and Staff. There were eight teams and the standard was very good indeed. Messrs. S. K. Krishnan and A. K. Madhavan won the cup. Messrs. N. C. Sankar and N. V. Venkateswaran were runners up.

Volunteer Corps.

The members of the Corps provided a guard of honour on the occasion of the visit of H. E. The Governor of Madras to Palghat. H E. The Governor complimented the Captain of the Corps on the excellent turn-out of the corps and the fine guard of honour provided by them with the journey rifles.

Annual Sports.

The Annual Sports were held on the morning of the College Day. Pole vault, 110 Metres Hurdles, 200 Metres Hurdles, 100 Metres Race, 200 Metres Race, 400 metres Race, 1500 Metres Race, Hop step and Jump and Tug of war were among the Events. There was lot of enthusiasm and plenty of fun as is usual. The championship medal was won by N. P. Chandra-choodamani. There were also Events for the women students, the staff and the old boys.

The Hostel Day.

The Govt. Victoria College Hostel Annual Sports were conducted on Sunday, 2nd February 1941, and the Hostel day was celebrated on a fitting scale on the 5th February 1941, under the presidentship of Sri. T. S. Krishnamurti Iyer, M.A., L.T., Principal, Govt. Arts College, Coimbatore.

At 4 P. M. there was a fancy dress competition which included several interesting items. The meeting was held immediately after in the tastefully decorated Long Hall, and was well attended. The function commenced with Tagore's "Prayer for India", recited by R. C. Narayanan. The President in his opening remarks expressed his pleasure at having paid a visit to the Hostel and the College, and spoke in appreciation of the working of the Hostel Parliament.

The Toast of the Hostel was proposed by Sri. C. Appukutti Menon, B. A. B. L. who made a delightful speech giving his

reminiscences of his life in the Hostel. The toast was responded to by P. Surendranath Menon in a graceful speech.

After the reading of the Hostel Report for 1940—41, by Sri. P. Ramanand, M. A. L. T., Deputy Warden, the president gave away the prizes.

In concluding the address the president stressed on the need for spiritual ideals in the midst of the prevailing materialism all over the world. He exhorted the younger generation to realise that the knowledge of the oneness of the human spirit and the tower of the human soul, affords a corrective and balance for the conduct in life. The speech was listened to with rapt attention.

Sri. A. G. Warrier, M. A., L. T., Proctor of the hostel proposed the vote of thanks.

The general assembly over, the Hostel Dramatic Club presented a brief pageant entitled "The Poet-Saints of India" written out and produced by Sri. P. Ramanand. The show was much appreciated. With a Dinner at 8 P. M. the hostel day celebrations came to a close.

Victoria Night School.

The College continues to conduct this year also the Victoria Night School. Sri. A. Govinda Wriyar is the Vice President and Sri. P. Surendranath Menon and P. A. Srinivasan are the joint-Secretaries of the Night School Association. There are 57 adults attending the night classes, which are in the charge of two permanent teachers who are assisted in their work by the students of the College. The College Dramatic Society put on boards two dramas this year for the benefit of the Night School, the net proceeds of which amount to Rs. 175. The authorities of the school are much indebted for this timely help to the College Dramatic Society and to Messrs. V. Venkataraman and K. S. Unni, the producers of the two dramas.

P. Surendranatha Menon,
P. A. Srinivasan,
Joint Secretaries.

പുരുഷൻ

(എം. എൻ. രാമൻ നായർ, III B. A.)

മാനിനീമണാളനാം മാനുഷകുലോത്തമ
മാനഹാനിയിൽ ത്രപ താവകം തോന്നീലല്ലീ!
കാലവാരിധി വീചികാഹളം മുഴക്കവേ
മാലകന്നാത്മപൂജ ചെയ്യതു ഭവാനല്ലോ.
ബാലലീലകളാലേ കോമളകളേബരം
നീളവേക്ഷതപ്പെട്ടു പോയതും ഭവാനല്ലോ.
കൌമാരകാലത്തിങ്കൽ കൌടില്യം കലൎന്നുള്ളോ-
രോമൽക്കുഞ്ഞുങ്ങളായി മല്ലിട്ട ഭവാൻതന്നെ.
യൌവനംപിറന്നപ്പോൾ ഗൎവ്വിനാൽ താനെത്തന്നെ
യുൎവ്വിയെവശത്താക്കാനോൎത്തതും ഭവാൻതന്നെ.
അവ്വിധംമുതിരവെ കേവലമബലയാൽ
ദുൎവ്വിധിയാവാം ഭവാൻ ബന്ധനം വരിച്ചീലേ?
കാമിനീകടക്കണ്ണാൽ കാമിതം കഥിക്കവെ
കാമി,നീ കാൽക്കൽച്ചെന്നു കുമ്പിട്ടുകഴിയുന്നു!
താരുണ്യം തഴച്ചുള്ള താവകതനുവിങ്കൽ
താമരനേത്രക്കുണ്ടോ താമസം താലോലിപ്പാൻ?
സൽപ്രയത്നങ്ങൾ ഭവാൻ ചെയ്യേന്നാൽ തെല്ലുപോലും
തൽപ്രിയക്കുണ്ടോ മോദം കിഞ്ചനചിന്തിച്ചാലും!
കാരുണ്യംകലരുന്ന കവികൾപോലും തവ
കാലുഷ്യം കളയുവാനോൎക്കാത്തതെന്തേതെല്ലും?
ജന്മനാലഭിച്ചുള്ള പൌരുഷം വെറുമൊരു
ചുംബനം മാത്രമോൎത്തു വില്പനകഴിക്കയോ!
വേണ്ടവേണ്ടല്ലെങ്കിൽ നിൻപൌരുഷം കഴിവോളം
കണ്ടിവാർകുഴലിയെസ്സേവിക്കേവേണ്ടൂദൃഢം.
(പൌരുഷംവേണ്ടവേണ്ട പുരുഷ,ന്നതുംക്രൂടി
പൌരനാരികളിൽത്താൻചേൎത്തെന്നാൽ പോരുംപോരും!)
പീരങ്കിവെടിയുണ്ട വൎഷിക്കേനെഞ്ചുംകാട്ടി-
ദ്ധീരനായ് മരിക്കുവാൻ സന്നദ്ധനാകിൽപോലും
നാരിതന്നപാംഗത്തിൽനിന്നു വീണിടുംശര-
ത്താൎച്ചിനെത്തടുക്കാത്ത പുരുഷൻ നമോവാകം!

ഗാൎഹിക ജീവിതം.

എം. നീലകണ്ഠൻ, ബി. എ

ബ്രഹ്മചൎയ്യം, ഗൃഹസ്ഥം, വാനപ്രസ്ഥം, സന്യാസം, എന്നീ ചതുൎവ്വിധാശ്രമ വിധികളിൽ ഉത്തമമെന്ന് ഉൽഘോഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ് ഗൃഹസ്ഥാശ്രമം. ഗാൎഹസ്ഥ്യജീവിതം സുഖഭൂയിഷ്ഠമാക്കിത്തീൎക്കുവാനുള്ള മാൎഗ്ഗങ്ങളെ ഈ ആശ്രമാവലംബികൾക്ക് ആരായുവാനുള്ള ഔത്സുക്യം പ്രകൃതിസിദ്ധമാണല്ലൊ. പ്രപഞ്ച പുരോഗമനം ശയിക്കുന്ന ദോലികയാണ് ഗൃഹമെന്നു പലരും പ്രകീൎത്തിക്കുന്നു. അത് സുഖസങ്കേതമോ, ദുഃഖനികേതനമോ ആക്കിത്തീൎക്കുന്നത് ഗൃഹസ്ഥാശ്രമികളുടെ ഗുണാഗുണങ്ങളാണ്. ചേതോഹരഹൎമ്മ്യമോ, ചെററക്കുടിലോ എന്നു പരിശോധിച്ചല്ല ഗാൎഹികപ്രശ്നങ്ങൾ പരിഗണിക്കേണ്ടത്.

മനുഷ്യന്ന് ഐഹിക താല്പൎയ്യജന്യമായ സ്നേഹം കുടുംബാംഗങ്ങളിലുദിക്കുമ്പോഴാണ് ഗൃഹത്തിന്റെ അധഃപതന നിസ്വനം മാറെറാലികൊള്ളുന്നത്. ഗാൎഹസ്ഥ്യജീവിതത്തെ അവഹേളനദൃഷ്ടിയോടുകൂടി വീക്ഷിക്കുന്ന മൎത്ത്യന്റെ ആത്മചൈതന്യത്തിന്ന് ഒരു ജലദാവരണമുള്ളതായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യത്വം വികാരാധിഷ്ഠിതമാണ്. ലോകത്തിലെ എല്ലാ മഹനീയ മതങ്ങളും അവയുടെ ആദൎശം വികാരാവസ്ഥയുമായി നിബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്നേഹം അതിപ്രധാനമായ ഒരുത്തമ സൽഗുണമാണെന്നും, ആത്മപരിരക്ഷയുടെ ആശ്രയമാണതെന്നും, ഉൽബോധിപ്പിച്ച സദാചാരപ്രബോധകനായ ക്രിസ്തു ഈ തത്വം സമൎത്ഥിച്ചു. വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ സ്വതന്ത്ര്യാഭിവൃദ്ധിയ്ക്കും, ആത്മചൈതന്യ വൎദ്ധനയ്ക്കും വികാരത്തിന്റെ അഭാവം വിഘാതമാണ്. ചിന്തയും വികാരവും വിദൂരശക്തികളല്ല. ഒരു സൌഹാൎദ്ദസമ്മേളനമദ്ധ്യേ അവ സ്ഥാനമുറപ്പിയ്ക്കുന്നു.

പ്രേയനിലയമായ പ്രേയസിയോട് പ്രീതി ലേശം പ്രദൎശിപ്പിക്കാത്ത ഒരുവന്ന്, മാനവസമുദായ സ്നേഹിയാണ് താനെന്ന് ബഹുജനങ്ങളെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. സ്വകുടുംബം ആദ്യം സ്നേഹിക്കുക, അനന്തരം ആ സ്നേഹം വിശ്വവ്യാപകമാക്കിത്തീൎക്കുക. സമസൃഷ്ടിസ്നേഹികളായ ദിഗന്തവിശ്രാന്തകീൎത്തിമാന്മാരുടെ ജീവിതാദ്ധ്യായങ്ങൾ ഇതിന്നു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു.

ഭാൎയ്യാഭൎത്താക്കന്മാരുടെ പൊതുവെയുള്ള പ്രാപഞ്ചിക താല്പൎയ്യങ്ങളസ്തമിച്ചാൽ, അന്യോന്യം കേവലം വിസ്മരിയ്ക്കുകയെന്ന മനസ്ഥിതി

അത്യന്തം ശോചനീയംതന്നെ. പൈതങ്ങളുടെ മാനസിക വികാസത്തിന്നും, ആത്മീയ വളച്ച്ക്കും അനുകൂലമായ അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിയ്ക്കുന്നതിന്ന്, ഗാർഹികസംസ്കാരസൌഹാർദ്ദങ്ങൾക്കു മാത്രമെ ശക്തിയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടാണ് വിദ്യാലയത്തെക്കാൾ ഗൃഹത്തിന്ന് പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നത്. ഒരു സംസ്കാരം സുപ്രതിഷ്ഠിതമാക്കുന്നത്, ബദ്ധശ്രദ്ധവും സുരക്ഷിതവുമായ കുടുംബജീവിതവുമാണല്ലൊ. ലോകസംസ്കാരചരിത്രം ഇതിന്ന് ലക്ഷ്യമാണ്. ഗാർഹികജീവിതപ്രാധാന്യാവഗണനയിൽ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അചഞ്ചലമായ ഉൽക്കഷം ദർശിക്കുന്ന പരിവത്തനകത്താക്കൾ അന്ധന്മാർതന്നെ. ആധുനിക ലോകദൃഷ്ട്യാ അപരിഷ്കൃതരെന്നറിയപ്പെടുന്ന രാഷ്ട്രങ്ങൾ സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷകന്മാൎക്ക്, സാമുദായിക സൌഹാർദ്ദത്തിന്റെയും, സമ്പൂർണ്ണാരോഗ്യത്തിന്റെയും വിളഭൂമികളായി വിളങ്ങുന്നതുകാണാം. ഗാർഹിക ജീവിത വിജ്ഞാനത്തിന്റെ വിജയസൂചനകളാണ് ലോകത്തിൽ ഉദിച്ചുയരുന്ന യശഃസ്തംഭങ്ങൾ. ചീന സംസ്കാരത്തിന്റെ ഏകാഗ്രദൈർഘ്യത്തിന്ന് അടിസ്ഥാനവും അതുതന്നെയായിരുന്നു. തന്റെ ജന്മഭൂവിലെ ജനങ്ങൾ ഒരു നവീനജീവിതഘടന രൂപവൽക്കരിക്കുവാൻ ഉദ്യുക്തരാണെന്നു കണ്ട 'കൺഫ്യൂഷ്യസ്' എന്ന മഹാശയൻ, ജന്മസിദ്ധമായ വികാരങ്ങൾക്കും, നിസർഗ്ഗസിദ്ധമായ സംസ്കാരത്തിന്നും അനുയോജ്യമായ ഒരു ഗാർഹികവ്യവസ്ഥ സ്ഥാപിച്ച്, മാതൃഭൂമിയെ സാമൂഹ്യസ്പർദ്ധകളിൽനിന്നു സംരക്ഷിക്കുന്നതിലും, പൌരസ്ത്യീകരിക്കുന്നതിലും വിജയിയായി.

ഒരു തലമുറയെ മറെറാന്നിനോടനുബന്ധിയ്ക്കുന്നത് മാതാപിതാക്കന്മാരും, ശിശുക്കളും തമ്മിലുള്ള അനിഷേധ്യബന്ധമാണ്. അച്ഛനമ്മമാരുടെ പാർപ്പിടത്തിന്റെ സുഖദായകമായ ചൂട് പുല്ലുപോലെ കണക്കാക്കി, പുറത്തു പറന്നു സ്വച്ഛന്ദം വിഹരിക്കുവാൻ ഇച്ഛിക്കുന്ന ഓമനക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ, തങ്ങളിൽ അപ്രകാരമുള്ള വസതി അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നുള്ള വിചാരമുദിക്കുമ്പോഴാണ്, ജനകജനനീഗൃഹമാഹാത്മ്യം ഗ്രഹിക്കുന്നത്. സൌഹാർദ്ദകന്ദം ഗൃഹംതന്നെ; തൎക്കമില്ല. അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യൻ, കുടുംബജീവിതത്തിൽനിന്ന് രക്ഷപ്രാപിയ്ക്കുവാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നതിന്നു പകരം അതു സുഖസമൃദ്ധമാക്കുവാൻ അശ്രാന്തപരിശ്രമം ചെയ്യേണ്ടതാണ് അവന്റെ കത്തവ്യം.

രണ്ടു സുവർണ്ണഹൃദയങ്ങൾ സമ്മേളിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഉത്തമഗ്രന്ഥമാണ് പാണിഗ്രഹണം. അത് ഐഹിക സാഹചര്യങ്ങളെക്കൈവെ

ടിഞ്ഞു് ആത്മീയാന്തരീക്ഷത്തിൽ വത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഈ ബന്ധസൃഷ്ടിയ്ക്കു് ചില പ്രത്യേക ചടങ്ങുകൾ അവശ്യമായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നതു്. സ്വാതന്ത്ര്യസുഖസമ്പാദനം പരമലക്ഷ്യമായിട്ടുള്ളവരും, വിമശ്കബുദ്ധിയോടുകൂടിയവരുമായ മനുഷ്യരിൽ സിംഹഭാഗവും ഈ ബന്ധം അവജ്ഞയോടുകൂടി തിരസ്കരിക്കുന്നു.

റോമക്കാരുടെ നിവ്വചനംപോലെ, നിയമാനുസൃതമായ പൌരാവലിയെ പ്രപഞ്ചരംഗപ്രവേശം ചെയ്യിക്കുവാനുള്ള ഒരു മാമൂലാണെന്നോ, സാമ്പത്തികാസ്ഥിവാരത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒരു പരസ്പരസഹായസംഘമാണെന്നോ, ഒരു സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥയാണെന്നോ വിവാഹത്തെ പരിച്ഛേദിച്ചുകൂടാ. സ്വാതന്ത്ര്യമായ ഒരു ആത്മീയ ശൃംഖലയാണതു്. വിവാഹനിശ്ചയം വാഗ്ദത്തസമാനമായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നു. വിവാഹപ്രശ്നം അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതോടുകൂടി ബാലികമാരുടെ ജീവിതനിരീക്ഷണം ഗൌരവതരമായി പരിണമിക്കുന്നു. ആ രൂഢമാത്രയൌവനനായ ഒരുവൻ തൻെറ വിവാഹേച്ഛ വെളിപ്പെടുത്തുന്നുവെങ്കിൽ, നവീനവും ഗുരുതരവുമായ ആ ബന്ധസംബന്ധമായ സവ്വ ഉത്തരവാദിത്വവും കയ്യേല്ക്കുവാൻ അവൻ സന്നദ്ധനായിരിക്കുന്നുവെന്നാണ് അതു് സമത്ഥിക്കുന്നതു്.

തങ്ങളുടെ പൂണ്ണസൌഖ്യാദശം വിവാഹംകൊണ്ടു് കരസ്ഥമാക്കാമെന്നു് യുവതീയുവാക്കന്മാർ ആത്മാത്ഥമായി ആശിക്കുന്നു. സ്ത്രീയാണ് സൌഖ്യത്തെ കൂടുതൽ വേട്ടയാടുന്നതു്. ഒരുവനിൽ അപ്പിച്ച അനുരാഗാമൃതം മററാരു സുസ്ഥിരസുഖലബ്ധിയുടെ പേരിൽ ബലികഴിക്കുവാൻ അവൾ തയ്യാറാണ്. ഈ നിയമത്തിന്നു വിധേയരാകാത്ത വനിതകൾ ഈ വിഷ്വപ്രതേജോഗോളങ്ങളായ ചുരുക്കം പേർ മാത്രം. "നിമ്മലപ്രേമമാം വലയിലാരുവീണിടാ!" എന്ന തത്വം സാധൂകരിക്കുന്ന രീതിയിലും, പണത്തെ മോഹിച്ചും, മാമൂലനുസരിച്ചും, മതപരമായ ഉദ്ദേശങ്ങൾക്കടിമപ്പെട്ടും ദാമ്പത്യമണിയറപ്രവേശം ചെയ്യാറുണ്ടു്. സമ്പൂണ്ണവും, കാലദേശാവസ്ഥാവിമോചിതവുമായ സന്തോഷസാഹചയ്യ സൃഷ്ടിയ്ക്കു് മനോസമാധാനവും, മനോസമാധാനസിദ്ധിയ്ക്കു് പരിപാവനവുമായ ദാമ്പത്യബന്ധവും അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. അത്യാസക്തിയോടുകൂടി മധുപാന സമുൽസുകനായി അലഞ്ഞു നടക്കുന്ന തേനീച്ചയെപ്പോലെയുള്ള പുരുഷനും, ഭൃംഗപരമ്പര പുതിയ പുതിയ പുഷ്പത്തെയെന്നപോലെ സദാപി നവീനനായ പുരുഷനെ ആ

ഗ്രഹിക്കുന്ന സ്ത്രീയും, വിവാഹധർമ്മപാശത്തെ കൈവരിച്ചാലുള്ള ഫലം ചിന്തനീയമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് ഏകപത്നീ വ്രതത്തിലും, ഏകഭർതൃനിയമത്തിലുമാണു് സൂക്ഷ്മമായ ആത്മീയ ബന്ധം നാം ദർശിക്കുന്നതു്. ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ പരസ്പര വിശ്വസ്ഥത കൈവിടാതിരിക്കുകയും, സന്താനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള തങ്ങളുടെ ഉത്തരവാദിത്വബോധം നിലനിർത്തുകയുമാണു് അവരുടെ ഗാർഹീക ജീവിത വിജയനിദാനം. ദശാപരിമാണമനുസരിച്ചു് ജീവിതരീതിയും അവർ നിയന്ത്രിക്കണം. സുഖത്തിൽ മാത്രമല്ല അവർ പങ്കുചേരേണ്ടതു്. ആപത്തിനെക്കാൾ വലിയ അദ്ധ്യാപകനില്ലെന്നു് അവർ മനസ്സിലുറപ്പിക്കട്ടെ.

ഗാർഹീകബന്ധമാകുന്ന കാഞ്ചനഃപഞ്ജര ഗ്രസ്തരല്ലാത്ത സ്ത്രീപുരുന്മാർ അപൂർണ്ണജീവികളത്രെ. അവൎക്കു് ഉത്തരവാദിത്വബോധമില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണു് ഈ അഭിപ്രായത്തിന്നു കാരണം. സർവ്വസംഗപരിത്യാഗി ലോകത്തിലെ വിശിഷ്ടജീവിയാണെന്നുള്ള ഈബൌദ്ധമതം, പൂർണ്ണതയിലേക്കു പ്രയാണം ചെയ്യുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം ഉത്തരവാദിത്വപൂരിതവുമായതുകൊണ്ടാണു്. ഓരോ വ്യക്തിയേയും പൂർണ്ണതയിലേക്കാനയിക്കുന്ന പരിതഃസ്ഥിതികൾ രൂപീകരിക്കുന്നതു് വിവാഹാനന്തരജീവിതമാണു്.

"പുരുഷനു പുമർത്ഥഹേതുനീ
തരുണിക്കത്തരുണീഗുണങ്ങൾനീ
നിരുപിക്കുകിൽ നീ ചമച്ചഹാ!
മരുഭൂമോഹനപുഷ്പവാടിയായ്." എന്നു് മുക്തകണ്ഠം പ്ര

കീർത്തിപ്പെടുന്ന പ്രണയം പൂർണ്ണതയുടെ ജനയിതാവായി വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നതും ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ. ഗാർഹീക ജീവിതത്തിന്റെ മുരടു് പ്രേമമാണെങ്കിൽ മററു അവശ്യഗുണങ്ങൾ കാലക്രമേണ അതിന്മേൽ പുഷ്പിച്ചുകൊള്ളും. വിവാഹബന്ധത്തെ വിജയശ്രീ പരിലാളിതമാകുന്ന ആദ്ധ്യാത്മികമാഹാത്മ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചു് കൂടുതൽ ചിന്തിക്കേണ്ടതു് യുവതീയുവാക്കന്മാരാണു്. തരുണ ഭാസ്കരോദയത്തിൽ സുസ്മേരവദനമുയർത്തി സ്വമാനസനാഥനു് സരോജമുകുളം സ്വാഗതമരുളുന്നതുപോലെ, നിർമ്മലമായ അനുരാഗം ശിരസ്സുയർത്തുന്നതോടുകൂടി ഭാഗ്യോദയത്തിന്റെ അരുണ കിരണങ്ങൾ അതിനെ എതിരേല്ക്കുന്നു.

സ്നേഹത്തിന്നു് ഒരു സ്വഭാവവിശേഷമുണ്ടു്. അതിന്റെ ദാനകർത്താവിന്റെ ഭണ്ഡാഗാരം ഒഴിയുകയല്ല; പ്രത്യുത വർദ്ധിക്കുകയാണു്. ആത്മീയത്വം അധഃപതിക്കുന്നതോടുകൂടി വിവാഹം അവകാശപ്പെ

ട്ടന്ന ഉന്നതപദവിക്ക് ക്ഷതം തട്ടുന്നു. കുടുംബജീവിത സരിത്തിൽ നിന്ന് സ്വച്ഛന്ദം സ്രവിക്കുന്ന സൌഖ്യനിര നിച്ച്ാല്യകം അതിൽ അന്തർല്ലീനമായിട്ടുള്ള ഗുണസഞ്ചയത്തിൻെറ അനിവാൎയ്യഫലമാണ്. ഓരോ ദശയും ഒരുമിച്ചു കടന്നുപോകുന്നതിനെ ആസ്വദിച്ചുള്ള ആനന്ദം വിവാഹത്തിന്നു മാത്രമേ പ്രദാനം ചെയ്യുവാൻ പ്രാപ്തിയുള്ളു. സ്നേഹാധിഷ്ഠിതമായ വിവാഹശൃംഖലയാൽ നിബദ്ധരായ ദമ്പതിമാർ, പ്രാപഞ്ചികശക്തികളെ പോരിന്നു വിളിക്കുന്ന യൌവനം കാലപ്രവാഹത്തിലാണ്ട് തിരോഭൂതമാകുന്നതിൽ സന്താപാശ്രുവഷം ചെയ്യാറില്ല അവർ ഓരോ വിഭിന്നദശയുടേയും വിപരീതഫലാനുഭവത്തിൽ ഉത്സുകരാണ്. സുഖദുഃഖങ്ങൾ ദീപവും പ്രഭയുംപോലെ അഭേദ്യങ്ങളാണെന്ന് ധരിച്ച് അവർ വിധിയെ ശപിക്കാതെ അവയെ അനുഭവിക്കുന്നു. അന്യോന്യമുള്ള അഭിവൃദ്ധിയുടെ പാരമ്യദശ ദശിക്കുന്നതാണ് അവരുടെ സന്തോഷത്തിൻെറ പരമകാഷ്ഠ.

സ്വഭാവത്തിലും സംസ്കാരത്തിലും തുല്യവൎത്തികളായിരിക്കണം മിഥുനങ്ങൾ. മന്മഥവികാരം ക്ഷണഭംഗുരവും സുസ്ഥിരസുഖനാശകത്താവുമാണ്. തല്ക്കാലവികാരവിധേയവരായവരും, ഉദ്ദിഷ്ടരീതിയിൽ കാൎയ്യങ്ങൾ പൎയ്യവസാനിച്ചില്ലെങ്കിൽ വിവാഹമോചനത്തെ അഭയം പ്രാപിക്കാമെന്ന് നിനക്കുന്നവരും സ്വാൎത്ഥമൂൎത്തികളാണ്. ദമ്പതിമാക്ക് യഥാൎത്ഥവൈവാഹികസുഖത്തിൻെറ പ്രത്യേക സ്വാദറിയുവാൻ സാധിക്കാതെ വരുന്നതിന്നും ഇതാണ് കാരണം. ഹൃദയദ്വന്ദങ്ങൾ സമ്മേളിക്കാത്തപക്ഷം വിവാഹബന്ധം, അൎത്ഥശൂന്യതയുടേയും കൃത്രിമത്തിൻേറയും പങ്കിലമായ ഭോഗസുഖത്തിൻെറയും പൎയ്യായപദമാണ്.

രക്ഷാകൎത്താക്കളുടെ നിൎബ്ബന്ധത്തിന്ന് കീഴടങ്ങി മനസ്സാക്ഷിക്ക് വിപരീതമായി വിവാഹബന്ധനിബന്ധരാകേണ്ടിവരുന്ന വധൂവരന്മാർ തങ്ങളുടെ ദാമ്പത്യജീവിതത്തെ പഴിച്ച് ഗൃഹഃച്ഛിദ്രങ്ങൾകൊണ്ട് ദിനങ്ങൾ യുഗസമാനം പോക്കുന്നത് കാണാറുണ്ട്. "മനസ്വിമാർ മനസ്സോഴിവതശക്യമൊരാളിലൂന്നിയാൽ" എന്ന മഹാകവിവാക്യമനുസരിച്ച് അന്യത്ര വേരുറച്ചുപോയ സ്ഥിരപ്രണയമായിരിക്കും മിക്കവാറും അതിന്ന് കാരണം.

ഗൃഹസ്ഥൻ നാനാവിധസുഖസാമഗ്രിമദ്ധ്യേ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നവനാണെങ്കിലും, ഗൃഹനായികയാകുന്ന ഉരകല്ലുനോക്കിയാണ് കുടുംബസൌഖ്യത്തിൻെറ മാററ് കണക്കാക്കേണ്ടത്. ദാമ്പത്യബന്ധം ശിഥി

ലമോ, ശക്തിമത്തായതോ എന്ന് സൂക്ഷ്മമായി നിർണ്ണയിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ദമ്പതിമാരുടെ ഗൃഹം സുഖശയ്യയിലേക്കോ, സന്താപപ്രകരത്തിലേയ്ക്കോ തലചായ്ക്കുന്നതെന്ന് നിഷ്പ്രയാസം നിശ്ചയിക്കാം. ഐഹിക ജീവിതവാരാശിയിലെ കല്ലോലജാലത്തെ തൃണവൽഗണിച്ച് മുന്നോട്ടു ചരിക്കുന്ന ഗാർഹസ്ഥ്യപ്പോതത്തിൻെറ ചുക്കാൻ പിടിക്കുന്നത് കുടുംബിനിയാണ്.

"അർദ്ധം പുരുഷനു നാരിയല്ലോ" എന്നാണ് പൌരാണികന്മാർ പാടിത്തരുന്നത്. ഭർതൃശുശ്രൂഷകൊണ്ടല്ലാതെ ഭാര്യയ്ക്കു മോക്ഷം സമ്പാദിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും, ഭർതൃസേവനം ഈശ്വരാരാധനയ്ക്കു തുല്യമാണെന്നും, പതിവാക്യം അക്ഷരംപ്രതി അനുഷ്ഠിച്ചാൽ വേദാചരണസമാനമാണെന്നും മഹാഭാരതത്തിൽ നിർദ്ദേശിച്ചുകാണുന്നു. സ്വാർത്ഥപരിത്യാഗമാണ് ഗൃഹനായിക കരസ്ഥമാക്കേണ്ട പ്രഥമഗുണം. സ്വന്തം സുഖത്തിന്നും ഉന്നതിക്കും ലാക്കുനോക്കി യത്നിക്കണമെന്ന ദുരാശ മുറുകെപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നവൾ ആ സ്ഥാനത്തിന്നർഹയല്ല. ദാമ്പത്യജീവിതം അപജയോന്മുഖമാകരുതെന്ന ഉത്തമോദ്ദേശമുണ്ടെങ്കിൽ സ്വസുഖത്തിൽ ഒരു ഭാഗമോ, വേണ്ടിവന്നാൽ മുഴുവൻതന്നേയോ ത്യജിക്കുവാനുള്ള സന്മനസ്സ് അവളിൽ ഉദിക്കണം. ഈ മനോഭാവമാണ്, ഏതൊരു വനിതയും കൊതിയ്ക്കുന്ന അയോദ്ധ്യയിലെ സ്വർഗ്ഗസമാനങ്ങളായ സുഖഭോഗങ്ങളെ പുല്ലുപോലെ വലിച്ചെറിഞ്ഞ് മനുഷ്യസഹവാസമില്ലാത്തതും, കല്ലും മുള്ളും നിറഞ്ഞതും, ഹിംസ്രമൃഗസങ്കേതവും, രാത്രിഞ്ചരവിഹാരപ്രദേശവുമായ ഘോരാരണ്യാന്തർഭാഗത്തിലേക്ക് മൈഥിലിയെ ആഹ്ലാദഭരിതയാക്കി ആനയിച്ചത്.

സ്വഭർത്താവിൻെറ സന്ദർഭാനുസൃതമായ പ്രോത്സാഹനം കുടുംബിനിയുടെ വ്രണിതമായ മനസ്സിന്ന് വിരോപണൌഷധമാണ്. അപ്രകാരംതന്നെ നിരാശാഗർത്തത്തിൽ നിശ്ശേഷം നിമഗ്നനാകുവാൻ പോകുന്ന പ്രിയവല്ലഭനെ പരിരക്ഷിക്കുവാൻ പ്രേയസിയുടെ പുഞ്ചിരിതഞ്ചുന്ന പൂമുഖത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ഒരൊററ സാന്ത്വനോക്തിക്കു ശക്തിയുണ്ട്. വപുസ്സ് വിഭിന്നമാണെങ്കിലും, ദേഹിയൊന്നാണ് പ്രേമതരുണത്തണലിൽ സുഖിക്കുന്ന ചക്രവാകയുഗളത്തിന്ന്. നേരെമറിച്ച്,

"പുഞ്ചിരിനിലാവൊളി പുറത്തിരുളകത്തായ്,
നെഞ്ചിൽവിഷമായ്,മൊഴിയിൽ നല്ല നറുതേനായ്."

അന്യോന്യം പെരുമാറുന്ന ദമ്പതിമാർക്ക് വൈവാഹികസുഖപാരമ്യം

ഇന്ദ്രിയ സംതൃപ്തിയാണ്. വഴിപിഴച്ച കാമകിങ്കരസംഘത്തിലെ അംഗങ്ങളാണവർ.

സ്വഭർത്താവിനെ പരദൃഷ്ടിയിൽ വന്ദ്യനോ, നിന്ദിതനോ ആക്കിത്തീക്കുന്നതു് ഗൃഹനായികയുടെ സ്വഭാവഗുണദോഷങ്ങളാണ്. ഗാർഹികജീവിതം ധമ്മപഥത്തിൽനിന്നു വ്യതിചലിക്കാതെ നയിക്കുകയും, പതിഹൃദയത്തെ വ്രണപ്പെടുത്തുകയോ വിഷമിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യാതിരിക്കുകയുമാണ് അവളുടെ സർവ്വവിധ വിജയങ്ങൾക്കും ആസ്പദം. പാതിവൃത്യത്തിൻെറ പര്യായപദമായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്ന സാവിത്രി, അനുരാഗത്തിന്നു് മററു പ്രാപഞ്ചിക ശക്തികളെക്കാൾ വിലകല്പിച്ചു്, അല്പായുഷ്മാനാണെന്നറിഞ്ഞിട്ടും സത്യവാൻെറ പ്രാണപ്രിയാപദം അലങ്കരിച്ചു. നാഥൻെറ ആയുസ്സിൻെറ അന്ത്യദശ അടുത്തുവെന്നറിഞ്ഞിട്ടും, അദ്ദേഹത്തിന്നു തന്നോടുള്ള അചഞ്ചലവും, കളങ്കരഹിതവുമായ സ്നേഹം യമൻ കവന്നെടുക്കുകയില്ലല്ലൊ എന്നു വിചാരിച്ചു് ആ മനസ്വിനി സമാശ്വസിച്ചു. ചാരിത്രമാഹാത്മ്യം ഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രം നഷ്ടപ്പെട്ട ഭർതൃജീവനെ നിഷ്പ്രയാസം ആ സതീമണി വീണ്ടെടുത്തു. "സ്ത്രീണാഞ്ചചിത്തം പുരുഷസ്യഭാഗ്യം" എന്ന തത്വം എത്ര സാരസമ്പൂർണ്ണം! ദ്വിതീയാശ്രമത്തിൻെറ അദ്വിതീയ വശത്തെയാണ് ഈ ഉപാഖ്യാനം സ്പർശിക്കുന്നതു്.

ലോകപുരോഗതിയെ സഹായിക്കുവാൻ ശക്തമായ പൌരാവലിയെ വാർത്തുവിടുന്നതു് ഗൃഹനായികയുടെ മൂശയിൽനിന്നാണ്. അദ്വൈശ്യവും, ബന്ധശൈഥില്യവിമോചിതവുമായ ഒരു ചരടിനാൽ സുദൃഢമാക്കപ്പെട്ട രണ്ടു നിർമ്മലഹൃദയങ്ങളിലെ പ്രണയ ദുഗ്ദ്ധം കടഞ്ഞെടുത്ത തൂവെണ്ണയാണ് ഉത്തമസന്താനങ്ങൾ. അവരെ ലോകത്തിൻെറ ആരാധ്യമൂർത്തികളായി ചമക്കുന്നതിന്നും, അവഹേളനാ പാത്രങ്ങളായി പരിവർത്തനം ചെയ്യുന്നതിന്നും അസ്ഥിവാരക്കല്ലു് മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ഉപദേശസ്വഭാവവും, പെരുമാററരീതിയുമാണ്. "തലച്ചിറയിലെ കണ്ണീർ താണോട്ടം വയൽതോറുമേ" ഈയിനത്തിലാ ഗൃഹനായികാനായകന്മാക്ക് അപരിത്യാജ്യമായ കടമയുണ്ടെന്നു പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ.

ഗാർഹികജീവിതസ്യന്ദനാരോഹണം ചെയ്തു്, ധമ്മത്തെ സൂതനാക്കി, ബുദ്ധിയാകുന്ന ശസ്ത്രം ധരിച്ചു്, ചാരിത്രമാകുന്ന ചതുരംഗസേനയോടുകൂടി ഐഹികജീവിതരണാങ്കണത്തിൽ അണിനിരക്കുന്ന ദമ്പതിമാർ സർവ്വത്ര വിജയകാഹളം മുഴക്കും; സന്ദേഹമില്ല.

പ്രകൃതിയെപ്പററി ചില ചിന്തകൾ.

പി. കെ. കരപ്പൻ, (Class I)

പ്രകൃതിയും അതിലെ ചരാചരവസ്തുക്കളും ആകുന്നു മനുഷ്യൻെറ ഏററവും ഉപകാരപ്രദമായ ഗുരുനാഥന്മാരെന്ന് നമുക്ക് കുറഞ്ഞൊരു ചിന്തകൊണ്ട് മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാകുന്നു. കവികളാകുന്നു വലിയ പ്രകൃതിനിരീക്ഷകന്മാർ. പ്രകൃതിയിലെ എല്ലാ വസ്തുക്കളും മനുഷ്യരുടെ സുഖദുഃഖാദികളിൽ ഭാഗഭാക്കുകളാകുന്നുണ്ടെന്ന് അവർ ഘോഷിക്കുന്നു. നാം ആനന്ദസിന്ധുവിൽ ആറാടുമ്പോൾ ചുററുമുള്ള വൃക്ഷലതാദികൾ മന്ദമാരുതനേററ് ചലിയ്ക്കുന്നതു്, അവ നമ്മുടെ ആനന്ദത്തിൽ ഭാഗഭാക്കുകളാണെന്നും, അതുപോലെതന്നെ നാം ദുഃഖാന്ധകാരത്തിൽ നിമഗ്നരായിരിക്കുമ്പോൾ അവ നിശ്ചലമായി വൎത്തിക്കുന്നതു് നമ്മുടെ ദുഃഖത്തിലും അവ പങ്കെടുക്കുകയാണെന്നും കവികൾ വൎണ്ണിക്കുന്നു. നാം സന്തോഷപരിതരായിരിയ്ക്കെ, പ്രകൃതിദേവി മന്ദമാരുതനാൽ നമ്മെത്തഴുകുന്നുണ്ടെന്നും, വ്യസനാക്രാന്തരായിരിക്കെ, പ്രകൃതി നിശ്ചലമായി നിലകൊണ്ട് നമ്മെ ചഞ്ചലഹൃദയരാക്കുന്നുണ്ടെന്നും നമുക്ക് തോന്നുന്നു. ബാലാൎക്കൻെറ ഇളങ്കതിരുകളേററ് വെള്ളപ്പളുങ്ക് സമാനമായി മിന്നിത്തിളങ്ങി മന്ദംമന്ദം പ്രവഹിയ്ക്കുന്ന കൊച്ചരുവികൾ, പ്രഭാതത്തിലെ നാനാവിഹംഗങ്ങളുടെ കളകളസ്വന ഗാനമാധുരി, പുതുതായി വികസിച്ച ചെമ്പകം, മുല്ല, പിച്ചകം മുതലായ പുഷ്പങ്ങളെത്തഴുകി സുഗന്ധവാഹിയായ ഉഷസ്സിൽ ആഗതനാകുന്ന മന്ദമാരുതൻ, പച്ചപ്പട്ട് വിരിച്ച പുൽത്തകിടികളുടെ ശോഭ, അസ്തമയ സൂൎയ്യൻെറ സുവൎണ്ണരശ്മിയാൽ പീതാംബരാവൃതമായി സുശാന്തസുന്ദരമായിവൎത്തിയ്ക്കുന്ന വിളഞ്ഞനെല്പാടങ്ങൾ എന്നിവ ഏതൊരുവനേയാണ് പരമാനന്ദത്താൽ രോമാഞ്ചകഞ്ചുകിതനാക്കിത്തീൎക്കാതിരിയ്ക്കുക! ഇതാകുന്നു പ്രകൃതിയുടെ പ്രലോഭനം; ഇതാകുന്നു പ്രകൃതിവിശേഷം

ഇങ്ങിനെ പല പ്രകാരത്തിൽ മനുഷ്യജീവിതം പ്രകൃതിയുമായി അനുബന്ധിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ചിരകാലവിരഹദുഃഖ നിമഗ്നയായി ലൌകികജീവിതത്തിൽ വിരക്തിതോന്നി സന്ന്യാസരീതിയിൽ ജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന നളിനി, ഒരു ദിവസം ദിവാകരനെ കണ്ടുമുട്ടുകയും, തൻെറ അഭീഷ്ടസിദ്ധി വരുത്താതെ ആ മഹായോഗി പിൻമാറുവാൻ ശ്രമിച്ചതിനാൽ, ആ മനസ്സ്വിനി വ്യസനാക്രാന്തയായി കാമുകൻെറ ബാഹ്വന്തരങ്ങളിലേയ്ക്ക് വീണ് മരിച്ചപ്പോൾ, പ്രകൃതിയുടെ തത്സമയത്തെ

നിലയെപ്പററി ദിവാകരന്ന് ഉൽഭ്രതമായ വികാരങ്ങളെ മഹാകവി കുമാരനാശാൻ വർണ്ണിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു് നോക്കുക,

"വേണിയാകിയവെളുത്തനിർഝര-
ശ്രേണിചിന്നിവിരഹാർത്തിയാൻതാൻ
ക്ഷോണികന്ദരനിരുദ്ധകണ്ഠയായ്
കേണിതാമുറയിടുന്നു കേൾക്കനീ!
നീലവിൺനടുവുറച്ചു,ഭാനു,കാ-
ണ്മീലകാട്ടിനുമനക്കമൊന്നിനും,
ബാല,നീദ്ധടിതിപൊങ്ങുമൂക്കിനാൽ
കാലചക്രഗതിനിന്നുപോയിതോ!"

ഇങ്ങിനെയുള്ള നിരവധി ഭാഗങ്ങൾ ഏതുതരം ഉത്തമഭാഷാകവിതകളിൽനിന്നും നമുക്കു് ലഭിയ്ക്കുന്നതാകുന്നു.

മാനുഷികജീവിതത്തിലെ ഏററവും സുന്ദരവും, മനോമോഹനവും, സർവ്വത്രനിഷ്കളങ്കത വർത്തിയ്ക്കുന്നതും ആയ ശൈശവകാലം പ്രകൃതിയോടു്, നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയ്ക്കു് ലക്ഷീഭവിയ്ക്കാത്തതും, അഭേദ്യവുമായ ഒരു ദിവ്യശൃംഖലയാൽ സംഘടിപ്പിച്ചിരിയ്ക്കുന്നുവെന്നു് കവികൾ ഘോഷിയ്ക്കുന്നു. ഒരു പിഞ്ചു് പൈതലിന്നു് തന്റെ ചുററും കാണുന്നവസ്തുക്കൾ മനോഹരങ്ങളും ആനന്ദസന്ദായകങ്ങളും ആയിരിയ്ക്കും. ചെറുകുട്ടികൾക്കു് ഏതെങ്കിലും വസ്തുവിൽ നാം ഭീതിയും വെറുപ്പും ഉളവാക്കുമ്പോൾ മാത്രമാകുന്നു, അവക്കു് അതു് വെറുക്കേണ്ടതും അപായകരമാണെന്നും ഉള്ള ഒരു ബോധം അവരുടെ പരിപാവനമായ ഹൃദയത്തിൽ ഉദയം ചെയ്യുന്നതു്. ശിശുക്കൾ ഏതൊന്നിലും, ആഹ്ലാദം ആസ്വദിയ്ക്കുന്നു. അവക്കു് എല്ലാവിധസംഗതികളും ഉല്ലാസപ്രദങ്ങളാകുന്നു. സൽക്കർമ്മങ്ങളിൽ അനവരതം ആത്മാവിനെ അർപ്പിച്ചാൽ മരണാനന്തരം മനുഷ്യർ സ്വർഗ്ഗലോകസുഖങ്ങൾ അനുഭവിക്കുമെന്നു് ചിലർ അനുമാനിയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു സ്വർഗ്ഗീയജീവിതം മനുഷ്യർ അനുഭവിയ്ക്കുന്നതു് തങ്ങളുടെ ശൈശവകാലത്താണെന്നാകുന്നു എനിക്കു് തോന്നുന്നതു്. ശൈശവകാലം ഒരു സ്വർഗ്ഗീയജീവിതം തന്നേയാകുന്നു. ശൈശവത്തിലെ ഗുണപൌഷ്കല്യം ചില മനുഷ്യരിൽ അവരുടെ മററു് ജീവിതദശകളിലും കേന്ദ്രീകരിയ്ക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ശൈശവത്തിലെ നിസർഗ്ഗസിദ്ധങ്ങളായ ഗുണധോരണികൾ തങ്ങളുടെ ഹൃദയവേദിയിൽ സദാപി ജാജ്ജ്വല്യമാനമായി സുപ്രതിഷ്ഠിതമായിരി

യ്യുന്ന മനുഷ്യരാകുന്നു മഹാകവികൾ. ആശാൻെറ ആശയപ്രൌഢിയും ഉള്ളൂരിൻെറ വാക്യാത്ഥങ്ങളുടെ ഊജ്ജസ്വലതയും, വള്ളത്തോളിൻെറ അനഗ്ഗളമായി നിഗ്ഗളിയ്ക്കുന്ന ശബ്ദസൌന്ദയ്യപ്രവാഹവും പ്രകൃതിയാൽ അവക്ക് ദത്തമായിട്ടുള്ളവയാകുന്നു.

ഫലം പാകമായാൽ വൃക്ഷത്തിൽനിന്ന് താഴെ ആപതിയ്ക്കുന്നു. ഫലം താഴെ വീണാൽ അതിൻെറ ഇലയും താമസിയാതെ കൊഴിയുന്നു. സമുദ്രത്തിൻേറയും മററ് ജലാശയങ്ങളുടേയും പ്രവാഹം വെറും ഒരു വീഴ്ചമാത്രമാകുന്നു. മനുഷ്യരുടേയും മൃഗങ്ങളുടേയും പുരോഗമനം മുന്നോട്ടുള്ള ഒരു വീഴ്ചയാകുന്നു. നമ്മുടെ എല്ലാവിധ കായികാദ്ധ്വാനവും, ശക്തിയാൽ നിയന്ത്രിതമാകുന്ന മററ് പ്രവൃത്തികളും തുടരത്തുടരെയുള്ള വീഴ്ചകളുടെ ഫലമായിട്ടാകുന്നു കൃതമാകുന്നത്. ഭൂമിയും, സൂയ്യചന്ദ്രന്മാരും, നക്ഷത്രങ്ങളും എല്ലായ്പോഴും വീണുകൊണ്ടേ നിലകൊള്ളുന്നു. ഇതാകുന്നു പ്രകൃതിയിൽനിന്ന് നമുക്ക് ഗ്രഹിയ്ക്കുവാനുള്ള മഹിമയേറിയ മഹാതത്ത്വം. പ്രകൃതിയാകുന്ന പാരാവാരപ്പരപ്പിലേയ്ക്ക് ഒഴുകിച്ചേരുന്ന കൊച്ചരുവികളാകുന്നു മനുഷ്യർ. അനുനിമിഷം വദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന മനുഷ്യൻെറ ഐശ്വയ്യം, പ്രകൃതി, നിമിഷംപ്രതി വളരുകയാണെന്നാകുന്നു കാണിയ്ക്കുന്നത്. പ്രകൃതിയെ അനുവത്തിയ്ക്കാത്തതിനാലാകുന്നു നാം അധഃപതിയ്ക്കുന്നത്. പ്രകൃതി എല്ലായ്പോഴും നമ്മെ ആനന്ദഭരിതരാക്കുന്നു ഒരിക്കലും അവൾ നമ്മെ രോഷാകുലരും, ഭയവിഹ്വലരും ആക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ കലാപത്തേയും ചതിയേയും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതിനേക്കാൾ ക്രൂരതലായി, നമ്മുടെ പാണ്ഡിത്യത്തേയും, മററുള്ളവക്ക് ഗുണം ചെയ്യണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തേയും, അവൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. ജീവിതം ശോഭനമായി നയിയ്ക്കേണ്ട സന്മാഗ്ഗങ്ങൾ പ്രകൃതി നമുക്ക് അവസരോചിതം ഉപദേശിച്ച് തരുന്നുണ്ട്. നാം അവയിൽനിന്ന് വ്യതിചലിയ്ക്കുന്നു. നമ്മുടെ ജീവിതം ദുഃഖഭൂയിഷ്ഠമായിത്തീരുന്നു പ്രകൃതിദേവി അനുനിമിഷം വളരുംതോറും നവംനവങ്ങളായ ഭാഗങ്ങൾ അവളുടെ ജീവിതചരിത്രത്തിൽ ചിത്രീകരിയ്ക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ പ്രകൃതി പുരോഗമനം ചെയ്യുമ്പോൾ, പ്രകൃതിനിരീക്ഷകന്മാർ അതിൽ മാഞ്ഞു് മറഞ്ഞു് കിടക്കുന്ന ശാസ്ത്രങ്ങളേയും കലകളേയും നമ്മുടെ ദൃഷ്ടികൾക്ക് ഗോചരീഭവിപ്പിയ്ക്കുന്നു.

"The old order changeth, yielding place to new." എന്ന മഹാതത്വം പ്രകൃതിയാൽ നിയന്ത്രിതമാകുന്നു. പ്രാചീനസമ്പ്ര

ദായങ്ങൾ, സ്ഥാപനങ്ങൾ, ആചാരങ്ങൾ എന്നിവ നശിച്ച് നവീനങ്ങളായ സമ്പ്രദായങ്ങൾ, സ്ഥാപനങ്ങൾ, ആചാരങ്ങൾ എന്നിവയ്ക്ക് സ്ഥാനം നൽകുന്നു. പ്രകൃതി വളരുംതോറും, അവളുടെ അതായതു് കാലത്തിൻെറ കരാളങ്ങളായ കരുത്തേറിയ കരങ്ങളിൽപെട്ട് അംബരചുംബികളും മനോമോഹനങ്ങളും ആയ മണിമേടകൾ ജീൎണ്ണിച്ച് നിശ്ശേഷം നാമാവശേഷങ്ങളായിത്തീരുന്നു. മഹാതത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കവിതാറാണിയുടെ കാമുകന്മാരായ കവിസാമ്രാട്ടുകൾ, സദ്വൃത്തമാനസരായ സഹൃദയന്മാർ, ദേശീയസേവനത്തിന്നും, സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിയ്ക്കും ഉചിതമായ സരിണിയിൽക്കൂടി തങ്ങളുടെ സഹോദരന്മാരെ നയിയ്ക്കുവാൻ പ്രാവീണ്യവും കുശലതയും പ്രകൃതിയാൽ കരഗതരായിട്ടുള്ള മഹാരഥന്മാർ, എന്നുവേണ്ട സൎവ്വപ്രകാരത്തിലും പരഹൃദയാശ്ലേഷകന്മാരായ മഹാശയന്മാർ, ഇവർ എല്ലാവരും പ്രകൃതിയാൽ തങ്ങൾക്ക് നിയതമായിട്ടുള്ള കൎമ്മങ്ങൾ നിൎവ്വഹിച്ചതിന്നുശേഷം, കാലയവനികക്കുള്ളിൽ എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി തിരോധാനംചെയ്യുന്നു. സംഭവബഹുലമാകുന്നു മനുഷ്യജീവിതം. നമുക്ക് ബന്ധപ്പെട്ടവർ നമ്മളിൽനിന്ന് വിട്ടുപിരിയുമ്പോഴോ, ജയാപജയങ്ങൾ സംഭവിയ്ക്കുമ്പോഴോ നമ്മുടെ ജീവിതരീതി ഒന്നാകെ മാറുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള സന്ദൎഭങ്ങളിൽ നാം നാനാവിധചിന്തകൾക്ക് വശംവദരാകുന്നു. നമ്മുടെ ജീവിതരീതിയിൽ കാലാനുകൂലം ഒരു പരിണാമം വരുത്തുവാൻ നാം നിൎബ്ബന്ധിതരാകുന്നു. നാം ആശ്ചൎയ്യപ്പെടേണ്ടതില്ല. ഇതാകുന്നു പ്രകൃതിവിലാസം! ഇതാകുന്നു കാലചക്രത്തിരിച്ചൽ!

......നട്ടെല്ലുപൊട്ടിടും
മട്ടിലിപ്പാവങ്ങൾ പാടുപെട്ടീടുമോ?

(പി. സുരേന്ദ്രനാഥമേനോൻ.)

താരുണ്യരക്തത്തിളപ്പാൽ മദാന്ധനായ്-
കാരുണ്യമെന്യേ ജ്വലിപ്പിച്ചു കോപാഗ്നി
പാരായ സാധ്വിയെ തൻകരശക്തിയാൽ
പാരം തപിപ്പിപ്പൂ സൂരനാം ദുഷ്ടഖ
പച്ചക്കിളി ചിലക്കുന്നില്ല കോകിലം
മെച്ചമാം വിശ്രമപ്പാട്ടുപാടുന്നില്ല
കാകൻെറ കണ്ണുകഠോരമാം ശബ്ദവു-
മാകാശദേശത്തുപൊങ്ങുന്നതില്ലഹോ!
വിണ്ണു നിശ്ശബ്ദം, ധരണി നിശ്ശ്—അല്ലെൻെറ
കണ്ണുകളിൽ പൊഴിഞ്ഞീടുന്നതെന്തു ഹാ!
ചെന്തീയിനൊക്കും വെയിൽ തട്ടിവേകുന്നൊ-
രെന്തലയ്ക്കുന്തോ കുളമ്മ തട്ടീടുന്നു!

വേകാ വെയിലത്തു ചായുന്ന പഞ്ചക്ക
തേകുന്നു വെള്ളമതാ രണ്ടു പാവങ്ങൾ
ആയവർ പാടുന്ന പാഴ് പഴമ്പാട്ടതാ-
നീയെൻെറ കണ്ണും നുകന്നതാം ത്ത്രുമധു
മാന്യരാമാഢ്യർ കുളർ മന്ദിരങ്ങളിൽ
നന്നായൊരുച്ചയുറക്കമുറങ്ങവെ
എന്നല്ല പക്ഷിമൃഗാദികൾ കൂടിയു
മന്നംകഴിച്ചുനൽ വിശ്രമം തേടവേ
ഈ രണ്ടു ശുഷ്ക ശരീരങ്ങൾ മാത്രമായ്
പാരം പണിപ്പെട്ടു കഷ്ടിപ്പതെന്തഹോ!

പാടുന്നൊരത്തണ്ട രണ്ടും തളരില്ലെ?
പാടുപെട്ടീടുന്ന കൈകൾ കുഴയില്ലെ?
തീപ്പൊരിയ്ക്കൊക്കും കരങ്ങളാൽ ഭാസ്കര-
നിപ്പാവമേനികൾ മേലാഞ്ഞടിയ്ക്കവേ,
ചൂടേററവർ തപിച്ചീടില്ലയോ സുഖ-
ക്കേടിമനുഷ്യരെ ബ്ബാധിയ്ക്കയില്ലയോ?

ഹേ വിശപ്പെന്നുള്ള വേദനേ! നിൻപദം
കൈവണങ്ങും സ്വയം സർവ്വരോഗങ്ങളും
അല്ലായ്കിലാലസ്യമൂക്കോടു വായ്കുവേ,
വല്ലാത്തതാം ചൂടുമെയ് വിയർപ്പിയ്കുവേ,
നട്ടുച്ചനേരത്തു നട്ടെല്ലുപൊട്ടിടും
മട്ടിലിപ്പാവങ്ങൾ പാടുപെട്ടീടുമോ ?

நமது மொழி.

K. P. MADHAVAN, I Class, Gr. III.

தமிழ் என்னுஞ்சொல் இனிமை என்னும் பண்புணர்த்தும். "மீனுங்கொடியும் விரிதிணையைந்தும், தேனுறை தமிழும் திருவுறை கூடலும், மணத்தலின் மதிக்குல மன்னவனாகியும்" என்னும் கல்லாடவடிகளாலும், "தமிழ்தழீஇயசாயலவர்" என்னும் சிந்தாமணியடிக்கு நச்சினார்க்கினியர் இனிமை தழுவிய சாயலையுடையவர் என்று உரைத்த பொருளினாலும், "குழல் வண்டு தமிழ்ப்பாட்டிசைக்குந்தாமரையே" என்னும் இராமாவதாரச் செய்யுளினாலும் இப்பொருள் இனிது விளங்கும்.

தொல்காப்பியனார் இயற்றிய தொல்காப்பியத்திற்குப் பாயிரம் கூறிய பனம்பாரனார் "வடவேங்கடம் தென்குமரியாயிடைத்தமிழ் கூறு நல்லுலகத்து" எனத் தமிழின் எல்லை வடக்கின்கண் வேங்கடமலையாகவும், தெற்கின்கண், குமரியாறாகவும் இருந்ததென்று கூறுகிறார். காக்கைப்பாடினியார் என்னும் புலவர் தமிழ் நாட்டின் எல்லைகள் "வடக்குந் தெற்குங் குடக்குங் குணக்கும், வேங்கடங்குமரி தீம்புனற் பௌவமென்,றிந்நான்கெல்லை யகவயிற்கிடந்த" என வடக்கே வெங்கடமும், தெற்கே குமரியும், கிழக்கேயும், மேற்கேயும் கடலும் எல்லைகளாக இருந்தனவென்று கூறுகிறார்.

இவ்வெல்லைகளுட் கிடந்த தமிழ்மொழி, இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் என்னும் மூன்று பிரிவினையுடையதாய், தொன்றுதொட்டு வழங்கிவரும் பான்மையுடையது. இயற்றமிழ் என்பது தமிழர் யாவர் மட்டும், பொதுமையின் உலகவழக்கு, செய்யுள் வழக்கு என்னும் இரு வகை வழக்கினும் இயங்குகின்ற வசனமும், செய்யுளுமாகும் நூல்களின் தொகுதியாகும். இசைத்தமிழென்பது, தாளத்துடன் கூடி இயங்கும் தமிழ்ப்பாட்டுகளானியன்ற இலக்கியங்களும் அவற்றின் இலக்கணங்களுமாகும் நூல்களின் தொகுதியாகும். நாடகத்தமிழென்பது நூலாராய்வதற்கு அவகாசமில்லாத பணியாளர்களும், படிக்கத்தெரியாதவர்களும் உற்றுநோக்கி நல்லுணர்வையடையுமாறு வகுக்கப்பட்டது. இது இயற்றமிழும், இசைத்தமிழும் சேர்ந்ததொன்றாகும். நாடகத்தமிழ் கேள்வியின்பத்தோடு காட்சியின்பமும் பயக்கின்றது.

இம்மொழிக்கு முதல்முதல் இலக்கணம் வகுத்தவர் அகத்தியரே. அவர் இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழ்க்கும், இலக்கணம் வகுத்தார். அதன் பிறகு அகத்தியனார் முதன் மாணாக்கராகிய தொல்காப்பியனார் இயற்றிய தமிழ் இலக்கணம் தொல்காப்பியமாகும். இதுவே

இன்றும் நின்று நிலவுகிறது "தமிழ்மொழிப்புணர்ச்சிக்கட்படுஞ்செய்கைகளும், குறியீடுகளும், வினைத்தொகை முதலிய சில சொல்லிலக்கணங்களும், உயர்திணை, அஃறிணை முதலிய சொற்பாகுபாடுகளும், அகம், புறம் என்னும் பொருட்பாகுபாடுகளும், குறிஞ்சி, வெட்சி முதலிய திணைப்பாகுபாடுகளும் அவற்றின் பகுதிகளும் வெண்பா முதலிய செய்யுளிலக்கணங்களும் இன்னோரன்ன பிறவும் வடமொழியிற்பெறப்படா" என்னும், வடமொழி, தென்மொழி ஆகிய இருமொழிக்கடலையும் நிலைகண்டுணர்ந்த ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளின் அருள்வாக்கே தமிழிலக்கணத்தின் பெருமையை நன்குணர்த்தும்.

பண்டைக்காலத்திருந்த தமிழ் மக்களின் நாகரிகநிலை மிகவும் உயர்ந்தது. மக்கள் பலவிதத்தொழில்களையும் உடையராயிருந்தனர். இப்போது நாம் துறைமுகப்பட்டினங்களிற் காணும் கலங்கரைவிளக்கம் பண்டைத் தமிழ்நாட்டிலிருந்தது. சுங்கங்கோடலும், ஆயங்கோடலும் முன்காலவழக்கமே. முன்காலத்தில் அரசர்களுக்கு மெய்க்காப்பாளர்கள் உண்டு. பொதுமக்களின் நன்மை குறித்து அனேக வைத்திய சாலைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. மேற்கூறியவைகளெல்லாம் தமிழ் மக்களின் நாகரிகத்தின் ஏற்றத்தை விளக்கும்.

அக்காலமக்கள் மிகவும் வீரமுடையராயுமிருந்தனர். போருக்குச் சென்ற தன் மகன் வலியிழந்து புறங்கொடுத்தோடினன் என்று பலர் கூறக்கேட்ட ஒருத்தி அவ்வாறு போருக்கு அவன் உடைந்தனன் ஆயின் அவன் பாலுண்டு வளர்தற்குக் காரணமாகிய முலைகளை அறுத்தெறிவேன் என்று வாள் கைக்கொண்டு படுகளம் புகுந்து தேடி இரு கூறுபட்டுக்கிடந்த மகனுடலங்கண்டு அவனை "ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவந்தாள்" என்பதனால் தமிழர் வீரம் நன்கு விளங்கும்.

இம்மொழி தன் பெயராலே தனக்குரிய முதலெழுத்துக்கள், இன்னவென்பதைக் குறிப்பான் உய்த்துணரும்படி நின்ற அருமை பெரிதும்பாராட்டற்பாலது. தகர, மகர, ழகரங்களினின்றும் இச்சொல் பிறந்தமையால் மெய் எழுத்துக்கள் மூவகையவென்பதும், சிறப்பு நோக்கித் தகரம் முன்னரும், அதற்கினமொத்த மகரம் அதற்குப் பின்னரும், ழகரம் அவ்விரண்டிற்கும் பின்னரும், நிற்றலின் அவை, வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் என்றும் மூன்று பிரிவினையுடையவென்பதும், இவை உயிரோடியைந்து நிற்றலின் மெய் தனித்தியங்கும் ஆற்றலுடையனவல்ல என்பதும் பெறப்படுகின்றது.

தொல்காப்பியம், பொருளாதிகாரத்தைப் பற்றியும் கூறுகின்றது. வேறு எந்த மொழியும் பொருளதிகாரத்தைப் பற்றிச் சொல்லவில்லை. பொருளதிகாரம் தமிழ் மொழிக்கே சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. இன்

றும் தமிழ் மொழியில், ஒரு வார்த்தையின் பொருள் தெரிந்துகொண்டு தான் அதற்குப்பால் கூறமுடியும். அது தமிழ் மொழிக்கே சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. தமிழ்வெண்பா அதற்குரிய யாப்பிலக்கணத்தைச் சிறப்பாக உடையதாயிருக்கிறது. ஏனைய மொழிகளிலுள்ள யாப்பிலக் கணத்தில் இதுபோல் காண இயலாது. ஆழாக்கு, நாழி, முந்திரி, அரைக்காணி போன்ற அளவைகள் தமிழ்மொழியிலின்றி ஏனைய மொழிகளில்லை. இவைகளும் இன்னும் ஏனைய சிறப்புக்களும் தமிழ்மொழி ஆதிமூலமான ஒரு மொழி என்று தெளிவுறக் காண்பிக்கின்றன.

பிற்காலத்தில் மேல்நாட்டிலிருந்து வந்த கிறிஸ்துவப் பாதிரியார்கள் தமிழ் பயின்று அனேக புத்தகங்களைத் தமிழில் எழுதியுள்ளார்கள். வீரமாமுனிவர் என்பவர் ஓர் கிறிஸ்துவப் பாதிரி. அவர் தன் தாய் நாடாகிய இத்தாலிதேசத்தை விட்டுவிட்டு தமிழ்நாட்டில் குடி ஏறினூர். தமிழ் நூல்களை நன்ருகப் பயின்று தமிழறிவுபெற்று கிறிஸ்துவின் வரலாற்றைத் 'தேம்பாவணி' என்று பெயரோடுகூடித் தமிழில் இயற்றியுள்ளார். G. U. போப் என்னும் கிறிஸ்துவப் பாதிரியார் திருக்குறளையும், நாலடியாரையும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார்.

"தமிழ் நூல்களில் மிகவுஞ்சிறந்த நூல்களாக எல்லோராலும் கருதப்படுகிற குறளும், சிந்தாமணியும் வடமொழித்தொடர்பு சிறிதுமில்லாமல் அமைப்பிலும், யாப்பிலும் தனிச் சிறப்புவாய்ந்துள்ளன" என்று ரைட் ரெவரெண்டு ராபர்ட் கால்டுவெல் என்னும் கிறிஸ்துவப் பாதிரியார் கூறியுள்ளார். இன்னும் நம் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த சுப்பிரமணியபாரதியார் ஆங்கிலம், தமிழ் முதலிய அனேக மொழிகளைக் கற்றுப் புலமை பெற்றவர். அவர் ஓர் இடத்தில் "யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல் இனிதாவதெங்கும் காணேம்" என்று கூறுகிறூர். மேற்கூறியவற்ருல் தமிழ் மொழியின் சிறப்பு நன்கு விளங்கும். இத்தகைய தமிழ்மொழியானது, முச்சங்கங்களும் அழிந்த பிறகு ஆதரிப்பாரின்றி சீர்குலைந்து நிற்பதை நாம் இன்று காண்கிறேம்.

நம்மனோர் கடமை

M. BALATHANDAPANI, Class I.

கடமை என்பது என்ன? மனிதர் குழாத்திடையும் நாகரீக வாழ்விடையும் ஒருவன் தொடர்பு உடையபோது அவன் தனக்கும், தன் கிளைஞருக்கும், நட்பினர்க்கும், நாட்டிற்கும், மொழிக்கும், கடவுளுக்கும் பிறருக்கும் இயற்றும்படியான சன்மார்க்கத்தின் பொறுப்பே கடமை எனப்படுவது. தான் இன்னது செய்யவேண்டும், பிறருக்கு இன்னது இயற்றவேண்டும் என்று எடுத்துக்காட்டும்படியான ஒருவனுடைய மனச்சான்றின் பேரொலியினையும்கூடக் கடமை என்னலாம். கடமை எனப்படுவது காலம், தேயம், நிறம், குணம், ஆண், பெண், இளையோர், முதியோர் என்ற வேறுபாடின்றி யாவர் மாட்டும் வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியால் விளங்குவதொன்றும். ஏனெனில் இவ்வையகம் முழுவதும் கடமை என்ற கயிற்றால் கட்டுண்டு கிடக்கிறது. எவ்விதிக்கும் விலக்கு உண்டன்றோ? அது போன்றே கடமையை மறந்து தம் செயலிலேயே கண்ணாய் இருப்பவரும், நன்னெறி முதலிய பொறுப்பைச் சற்றும் ஓராதவரும் கணக்கிலடங்கார். அவர்கள் தங்கள் செய்கை முடியின் களிப்படைவர். ஆதலின் மனித சமூகம் இவர்களை எளிதில் தள்ளினும் இழுக்கில்லை.

நாம் மனித வர்க்கத்தில் வாழவேண்டுமெனில், ஆண்மகன், பெண்மகள் என்ற வீரம் தோன்றவேண்டுமெனில் நாம் பிறர் நலத்திலும் கருத்தைச் செலுத்தவேண்டும். நாம் தமக்கென வாழ்தல்மட்டுமல்லாமல் பிறர்காகவும் வாழ்தல் வேண்டும். அத்தகைய ஓர் மனிதன் அகன்ற இம்மாந்தர்க்கூட்டத்திற்கே பெரிதும் கடமையைச்செய்கின்றான். இத்துடன் அன்றி அவன் தன் நாட்டிற்கும் இறைவனுக்கும் கடமையைச் செய்தவனாகின்றான். இது நன்று, அது தீது, இது கொள்ளத்தக்கது, அது தள்ளத்தக்கது எனப்பொருளை வேறுபடுத்தும்படியான அந்நிலையே ஒருவனுடைய கடமை அரும்பும் நேரம் அவன் வயதில் முதிர்ச்சி அடைய அடைய அவனுடைய கர்மங்களும் சிக்கலாக வளர்ந்து அவனுடைய கடமைகளும் பலதிறப்பட்டு தன்னுடைய திறமைக்கேற்பச் செய்யப்படுகின்றன. கடவுளுக்கும் பெற்றோருக்கும் செய்வதற்கடுத்தபடி ஒருவன் செய்யும் கடமையானது நற்றவவானினும் நனி சிறந்ததான பிறந்த பொன்னாட்டுக்கெனில் அதில் ஐயமுண்டோ? இவ்வகைக் கடமையானது உயர்ந்த தியாகத்தினையும், என் அவன் வாழ்வினையும்கூட அடிப்படையாகக்கொண்டிருக்கலாம். இச்சொல்லின் உண்மைப்பொருளை உணர்வானாயின் ஒருவன் தன் கடமை

யைக் களிப்புடன் இயற்றுவான். அதுவே கடமையின் உயர்நிலை. தியாகத்தினைப் பொறுத்துக் கடமை இயங்கும். ஒருவன் தியாகம் செய்ய இயலாதெனில் அவனால் கட்டுப்பாட்டுடன் இருக்க இயலாது. ஏனெனில் அவன் மற்றவர் பால் காட்டும் அவாவினையும் விருப்பத்தினையும் முழுவதும் நீக்கவேண்டும். உதாரணமாக நம் கடமை நம் சகோதரரின் இடுக்கண் களைவதே. இதைச் செய்வதற்கு நம்மால் எளிதில் நீக்கவல்ல நம் மெய்யினால் அனுபவிக்கும் இன்பங்களையும் சிறிது அயர்வாகச் சோம்பிக் களித்திருப்பதையும் நமக்குவேண்டிய பண்டங்களையும் துறக்கவேண்டியுளது.

ஓர் அரசன் எத்தகைய திறனும் வலிமையுமுடையானாயினும் அவன் தன் குடிகளின் நன்மைக்காகவும் அவர்களுடைய செல்வத்திற்கும் சுதந்திரத்திற்கும் இன்பத்திற்கும் தன் வெண்குடைத் தண்ணிலை ஈந்து தன் கடமையைச் செய்கின்றான். ஆசிரியன் கடமை, அறியாமை என்னும் இருளை நீக்கி அறிவு என்னும் ஒளியை மாணவர்பால் மிளிரச் செய்வதே. மாணவர் கடமை அவர் சொற்கேட்டொழுகல். சேயை நல்வழிப்படுத்தி இன்பந்துய்க்க என்றும் அழியாச் செல்வமாய கல்வியைப் புகட்டி விழுப்பமடையச் செய்வது பெற்றோர் கடமை. மகன் தந்தைக்காற்றும் உதவி, இவன் தந்தை இவனையடைய என்ன நோன்பு இயற்றினனோ என்ற பிறர் சொல்லே. தொழிலாளி தன் உழைப்பை உண்மையானும் திறமையானும் மேலோர் களிப்படையும்வண்ணம் நல்குவதும், பின்னவர் தன் அருளொழுகு கண்ணால் இவனை அன்புடன் நடாத்துவதும் முறையே இருவரின் கடமையாகும். மற்று ஒவ்வொருவரின் கடமையும் தம் சகோதரரின் இன்பத்தைப் பெருக்கித் துன்பம் துடைத்து அவரையும் நம் நாட்டினையும் உயர்நிலை அடையச் செய்து முன்னணிக்குக் கொணர்தலே. இந்த வையத்து விடுதலை கெட்டுத் தாழ்வுற்று வறுமை மிஞ்சிப் பாழ்பட்டுள்ள நம் பாரத தேயத்தை வாழ்விப்பது எவர் கடமை? நம் நாட்டில் பிழைக்க வழியின்றிப் பிறநாடு போந்து மானமிழந்து அடிபடுபவரைப் புரப்பது எவர் கடமை? அன்னிய நாகரிகத்தில் மூழ்கித் தத்தளிக்கும் நம்மவரின் பண்டை எழிலை மீண்டும் அடையச் செய்வது எவர் கடமை? பிறமொழிக்கலப்பால் தன் தூய்மை இழந்து, ஒருகால் நறுமணம் வீசி நல்வாழ்வு பெற்றிருந்த நம் தாய்மொழியை, தெள்ளூற்ற தமிழ் மொழியை, உலகில் மேன்மை அடைந்துள்ள ஒரு தனிச் செம்மொழிகளில் முதல் இடம் பெறச்செய்து பேரின்பமடைவது எவர் கடமை? பின்னணியில் இருக்கும் எதனையும் சீர்திருத்துவது எவர் கடமை? கைம்மாறு கருதாது தனக்கென வாழாமல் பிறர்க்கென முயலும் நம்மவர் ஒவ்வொருவரின் கடமையன்றோ? மனம், மொழி, மெய் என இம்

மூன்றாவும் தூயவாழ்வை நடாத்துதல் கடவுட்குச் செலுத்தும் சிறந்த கடமையாகும்.

எனவே ஓர் கடப்பாடுள்ள மனிதன் எங்கும் என்ஞான்றும் எவராலும் மதிக்கப்படுகின்றான். நாம் நம் கடமையைச் செய்தோம் என்றஅம் மனவின்பம், பிறவற்றினிடமிருந்து எய்தும் இன்பத்தினும் சாலப் பெரிது. நம் கடமையை முறைப்படி இயற்றுவது அடக்கம் ஒழுக்கம் தூய்மை தியாகம் என்பவற்றின் வளர்ச்சியை அளித்து, ஒருவனுடைய சீலத்தைச் சிறப்பிக்கிறது. அவ்வகைப்பட்ட ஓர் மனிதன் பிறருக்கு ஓர் நல்ல எடுத்துக்காட்டாய் விளங்குகின்றான். கடப்பாடுள்ள ஒருவன் மனிதகுலத்திற்கே ஓர் அணிகலனாவான்.

சுருங்கக்கூறின் கடமை என்பது பொறுப்புணர்ந்த ஒவ்வொருவரின் பண்பு. ஆதலால் எவரும் தம் கடமையை ஒளிமறைவின்றித் தவறாமல் வாய்மையான் இயன்ற வளவு இயற்றுவாராக. தன் கடமையைச் செய்யாதவன் மாந்தர் அவையிலும் குழுவிலும் இருத்தற்கு அருகனல்லன். அம்மனிதன் தன் சுயநலங்கருதி விழுப்பம் தரும் ஒழுக்கத்தை உணராதவன். இம்மனிதன் பிறவாவிருத்தலே உலகம் விரும்பும் எனவே நம் வாழ்வின் குறிக்கோள் 'என் கடன் பணிசெய்துகிடப்பதே', 'செய்வதைச்செய், பயன் கருதாதே' என்பதாய் என்றும் ஒருபெற்றியதாய் இருத்தல் வேண்டும்.